ସତ୍ୟ କ'ଣ? - ସଂଖ୍ୟା ଏକ

ସତ୍ୟର ଗଠନ: ପ୍ରକାଶନ, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସମାନାନ୍ତର, ଏବଂ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା

Jeff Pippenger
2023-08-05

ଆମେ "ସତ୍ୟ କ'ଣ" ବିଷୟକୁ ଆଲୋଚନା କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ଏହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଛୁ ଯେ ଆମେ ଏହି ଅଧ୍ୟୟନକୁ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟର ପ୍ରଥମ ତିନିଟି ପଦ ସହିତ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲୁ, ଏବଂ ତାହାପରେ ଏଲିୟା ବିଷୟରେ ଗୋଟିଏ ଲେଖା ଯୋଡ଼ିଥିଲୁ। ଏହି ଅଧ୍ୟୟନମାନଙ୍କର କିଛି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଲା, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀରେ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରର ଭୂମିକାକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିବା, ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରକାଶିତ ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଉଦ୍ଘାଟିତ କରିବା, ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାମାନଙ୍କର ଭୂମିକାକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କର ପ୍ରତୀକ ଭାବେ ସ୍ୱୀକାର କରିବା, ଏବଂ ଯୀଶୁ ଆଲ୍ଫା ଅଟନ୍ତି ବୋଲି କହିବାର ଅର୍ଥର ନିହିତାର୍ଥମାନଙ୍କୁ ବିଚାର କରିବା। ଆମେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଥିଲୁ ଯେ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ପ୍ରଥମ ତିନିଟି ପଦ, ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ଶେଷ ପଦମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମତ ଏବଂ ସମନ୍ୱିତ, ଏବଂ ଉଭୟ ସ୍ଥଳରେ—ଆରମ୍ଭରେ ଓ ଶେଷରେ—ଯୀଶୁ ନିଜକୁ ଆଲ୍ଫା ଏବଂ ଓମେଗା, ଆରମ୍ଭ ଏବଂ ଶେଷ, ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଶେଷ ବୋଲି ପରିଚୟ ଦିଅନ୍ତି।

ଆମେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟୟନରେ ଏଲିୟା ବିଷୟରେ ଏକ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଆଲୋଚନାକୁ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲୁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଏହା ପ୍ରଦର୍ଶିତ କରିବାକୁ ଯେ ବାଇବେଲର ଆରମ୍ଭିକ ପଦଗୁଡ଼ିକ ପୁରାତନ ଏବଂ ନୂତନ ଉଭୟ ନିୟମର ଶେଷ ପଦଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ସମ୍ମତିରେ ଅଛି, ଏବଂ ତଦ୍ରୂପରି ଏହା ମଧ୍ୟ ଯେ ନୂତନ ନିୟମର ଆରମ୍ଭିକ ପଦଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଆପଣ ବାଇବେଲକୁ ଯେପରି ଇଚ୍ଛା ବିବେଚନା କରନ୍ତୁନାହିଁ କାହିଁକି, ସମଗ୍ର ଗ୍ରନ୍ଥରୂପେ କିମ୍ବା ଦୁଇଟି ନିୟମରୂପେ, ତାହାର ଆରମ୍ଭ କିମ୍ବା ଶେଷ ସହିତ ସମ୍ମତିରେ ଅଛି।

ଆମେ ଯେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ବିଷୟକୁ ବିକଶିତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ, ସେହିଟା ହେଉଛି ଏହି ବୁଝାମଣା ଯେ ଦିବ୍ୟତା ଇତିହାସ ସାରା ଧୀରେ ଧୀରେ ଦେବତ୍ୱକୁ ପ୍ରକାଶ କରିଆସିଛନ୍ତି। ଏହି କାରଣରୁ ଆମେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛୁ ଯେ, ଚୁକ୍ତି-ଇତିହାସର ବାଇବେଲୀୟ ବିଷୟରେ ସମୟ ଅଗ୍ରସର ହେଉଥିବା ସହିତ, ପରମେଶ୍ୱର ପଦେ ପଦେ ନିଜ ବିଭିନ୍ନ ନାମର ପ୍ରତୀକତ୍ୱ ମାଧ୍ୟମରେ ନିଜ ସ୍ୱଭାବକୁ ଅଧିକରେ ଅଧିକ ପ୍ରକାଶ କଲେ। ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱର ଅବ୍ରାହାମଙ୍କ ସହ କଥା କହିଥିଲେ, ଏବଂ ସେହି ଏକେଇ ପରମେଶ୍ୱର ମୋଶାଙ୍କ ସହ ମଧ୍ୟ କଥା କହିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ମୋଶାଙ୍କୁ ଜଣାଇଥିଲେ ଯେ ସେତେବେଳୁ ଆରମ୍ଭ କରି ତାଙ୍କର ନାମ ଯିହୋଭା ଭାବରେ ପରିଚିତ ହେବାକୁ ଥିଲା। ପରେ ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆସିଲେ, ସେ ନିଜକୁ ଏମିତି ଗୋଟିଏ ନାମରେ ପରିଚୟ କରାଇଲେ, ଯାହା ପୁରାତନ ନିୟମରେ ଅଜଣା ଥିଲା, କେବଳ ଦାନିଏଲଙ୍କ ତୃତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଜଣେ ବାବିଲୋନୀୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେହି ନାମର ଗୋଟିଏ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ବ୍ୟତୀତ। ଯୀଶୁ କେବଳ ଏତିକି ସ୍ପଷ୍ଟ କରିନଥିଲେ ଯେ ସେ ପିତାଙ୍କ ଏକମାତ୍ର ଜନିତ, ବରଂ ସେହି ବିଶିଷ୍ଟ ଚୁକ୍ତି-ଇତିହାସରେ ସେ ନିଜକୁ ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ର ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ପରିଚିତ କରାଇଥିଲେ। ପରମେଶ୍ୱର ମିଲରାଇଟ୍ ଆଡ୍ଭେଣ୍ଟିଜମ୍‌କୁ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ନାମ ଦେଇଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ସେ ଆଡ୍ଭେଣ୍ଟିଜମ୍‌ର ଆରମ୍ଭ ସହିତ ଚୁକ୍ତିରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥିଲେ।

> "ଏହି ସମୟରେ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଶେଷ ସୀମାର ଏତେ ନିକଟରେ ଅଛୁ, ଆମେ କି ଆଚରଣରେ ଏତେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜଗତସଦୃଶ ହୋଇଯିବୁ ଯେ ଲୋକମାନେ ବ୍ୟର୍ଥଭାବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମଧାରୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଖୋଜିବେ? କେହି ମନୁଷ୍ୟ କି ଜଗତ ଯେ କୌଣସି ଲାଭ ଦେଇପାରେ, ତାହା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚୟିତ ଲୋକ ଭାବରେ ଆମର ବିଶିଷ୍ଟ ଲକ୍ଷଣଗୁଡ଼ିକୁ ବିକ୍ରୟ କରିଦେବ? ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରୁଥିବାମାନଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହକୁ କି ବହୁମୂଲ୍ୟ ବୋଲି ଗଣାଯିବ? ଯେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ନିଜ ଲୋକ ବୋଲି ନାମକରଣ କରିଛନ୍ତି, ସେମାନେ କି ଏହା ମନେ କରିବେ ଯେ ମହାନ୍ "I AM" ଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଆଉ କୌଣସି ଶକ୍ତି ଅଛି? ଆମକୁ Seventh-day Adventists କରିଥିବା ବିଶ୍ୱାସର ପୃଥକ୍କାରକ ବିନ୍ଦୁଗୁଡ଼ିକୁ ମିଟାଇଦେବା ପାଇଁ ଆମେ କି ପ୍ରୟାସ କରିବୁ?" Evangelism, 121.

ସପ୍ତ ମ-ଦିନ ଆଡଭେଣ୍ଟ ିଷ୍ଟ ମାନଙ୍କ ୁ ଯେ ନାମ ଦିଆଯାଇଛି, ସେହି ନାମ ପ୍ର ଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱ ାରା ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ସିଷ୍ଟ ର ହ ୍ୱାଇଟ୍ ପ୍ର ାୟତଃ ଆଡଭେଣ୍ଟ ିଷ୍ଟ ମାନଙ୍କ ୁ ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ନାମିତ ଲୋକମାନେ ବୋଲି ଉଲ୍ଲେ ଖ କରନ୍ତ ି। "ନାମିତ"ର ଅର୍ଥ

ହେଉଛି ନାମକରଣ କରାଯାଇଥିବା। ସିଷ୍ଟ   ର ହ ୍ୱାଇଟ୍ ଯେ କେବଳ ଦୁଇଟି କଳିସିୟାକୁ ଈଶ୍ୱ   ରଙ୍କ   ନାମିତ ଲୋକମାନେ ବୋଲି ଚିହ୍ନ   ଟ କରନ୍ତ ି, ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଲା ପ୍ର   ାଚୀନ ଇସ୍ର   ାଏଲ ଏବଂ ଆଧୁନିକ ଇସ୍ର   ାଏଲ।

ଏହିପରି, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକର ଆମର ଅଧ୍ୟୟନରେ ଅଗ୍ରସର ହେଉଛୁ, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଏହା ପ୍ରସ୍ତାବ କରୁଛି ଯେ, ଫିଲାଦେଲଫିଆବାସୀଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଥିବା "ନୂତନ ନାମ"—ଯେଉଁମାନେ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାର ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ହୋଇଛନ୍ତି—ପରୀକ୍ଷାକାଳ ସମାପ୍ତ ହେବାର ଠିକ ପୂର୍ବରୁ ମୁକ୍ତ କରାଯାଉଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଗୁପ୍ତ ରହସ୍ୟର ଏକ ବଡ଼ ଅଂଶ ଅଟେ।

> ଯେ ବିଜୟୀ ହୁଏ, ତାହାକୁ ମୁଁ ମୋର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ତମ୍ଭ କରିଦେବି, ଏବଂ ସେ ଆଉ କେବେ ବାହାରକୁ ଯିବ ନାହିଁ; ଏବଂ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ମୋର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ, ଏବଂ ମୋର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନଗରର ନାମ, ଯାହା ନୂତନ ଯିରୂଶାଲେମ, ଯାହା ମୋର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଅବତରଣ କରେ, ଲେଖିବି; ଏବଂ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ମୋର ନୂତନ ନାମ ମଧ୍ୟ ଲେଖିବି। ଯାହାର କାନ ଅଛି, ସେ ଶୁଣୁ, ଆତ୍ମା ମଣ୍ଡଳୀମାନଙ୍କୁ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 3:12, 13.

ଶେଷ ସତର୍କବାଣୀର ସନ୍ଦେଶ ହେଉଛି ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପ୍ରକାଶିତ ବାଣୀ, ଏବଂ ଏହା ତାଙ୍କର ଚରିତ୍ରର ଏକ ପ୍ରକାଶ।

> "ଯେମାନେ ବରଙ୍କ ଆଗମନ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କହିବେ, 'ଦେଖ, ତୁମମାନଙ୍କର ପରମେଶ୍ୱର।' ଦୟାମୟ ଆଲୋକର ଶେଷ କିରଣଗୁଡ଼ିକ, ଜଗତକୁ ଦିଆଯିବାକୁ ଥିବା କୃପାର ଶେଷ ସନ୍ଦେଶ, ହେଉଛି ତାଙ୍କ ପ୍ରେମମୟ ଚରିତ୍ରର ଏକ ପ୍ରକାଶ। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସନ୍ତାନମାନେ ତାଙ୍କ ମହିମାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ହେବ। ସେମାନଙ୍କ ନିଜ ଜୀବନ ଓ ଚରିତ୍ରରେ ସେମାନେ ପ୍ରକାଶ କରିବେ ଯେ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ କ'ଣ କରିଛି।" Christ's Object Lessons, 415, 416.

ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବାକ୍ୟରୂପେ ସମ୍ବନ୍ଧ କରି ଆଲେଖ୍ୟରେ ସମ୍ମିଳିତ କରିବା ପାଇଁ ଆମ ପାଖରେ ଆହୁରି ବହୁତ କିଛି ଅଛି, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ 'ସତ୍ୟ' ଶବ୍ଦଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବୁ। "ସତ୍ୟ"ର ବୁଝାମଣା, ଏବଂ "ସତ୍ୟ" ଶବ୍ଦଟି, ଏବଂ "ସତ୍ୟର ବାକ୍ୟ" ଗଠନ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ଅକ୍ଷରଗୁଡ଼ିକର ବୁଝାମଣା, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ସ୍ୱଭାବର ବୁଝାମଣା ଅଟେ।

> ଏହେତୁ ପିଲାତ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ, "ତେବେ, ତୁମେ କି ରାଜା?" ଯୀଶୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, "ତୁମେ କହୁଛ ଯେ ମୁଁ ରାଜା। ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ମୋର ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ଏହି କାରଣରେ ମୁଁ ଜଗତକୁ ଆସିଛି, ଯେ ମୁଁ ସତ୍ୟର ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଇବି। ଯେ କେହି ସତ୍ୟର, ସେ ମୋର ସ୍ୱର ଶୁଣେ।" ପିଲାତ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ, "ସତ୍ୟ କ'ଣ?" ଏହା କହି ସେ ପୁନର୍ବାର ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ବାହାରିଗଲେ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, "ମୁଁ ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଦୋଷ ମଧ୍ୟ ପାଉନାହିଁ।" ଯୋହନ 18:37, 38.

ଏହି ପଦରେ "ସତ୍ୟ" ବୋଲି ଯାହା ଅନୁବାଦ କରାଯାଇଛି, ସେହି ଗ୍ରୀକ ଶବ୍ଦଟି ଏକ ହିବ୍ରୁ ଶବ୍ଦରୁ ଗ୍ରହୀତ, ଯାହା ଏକ ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟ ଅଟେ ଏବଂ ଏକ ସଂଖ୍ୟା ମଧ୍ୟ ଅଟେ। ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ପ୍ରଥମ ଅକ୍ଷର ହେଉଛି 'ଆଲେଫ୍'। ବାସ୍ତବରେ, ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ପ୍ରଥମ ଦୁଇଟି ଅକ୍ଷର "ଆଲେଫ୍" ଏବଂ "ବେଥ୍"; ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ ଗ୍ରୀକର ପ୍ରଥମ ଦୁଇଟି ଅକ୍ଷର—ଆଲ୍ଫା ଏବଂ ବିଟା—ସହ ବହୁତ ସଦୃଶ। ସେମାନେ ଏକାତ୍ମକ ଭାବେ "alphabet" ଶବ୍ଦର ମୂଳ ଗଠନ କରନ୍ତି। ଏହିପରି, "ଆଲ୍ଫା" ଶବ୍ଦଟି (ହିବ୍ରୁ ଅକ୍ଷର ଆଲେଫ୍‌ରୁ) ଏକ ଅକ୍ଷର, ଏକ ଶବ୍ଦ, ଏକ ସଂଖ୍ୟା, ଏବଂ ଯୀଶୁଙ୍କର ଅନେକ ନାମମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଭାବେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ।

ଯେତେବେଳେ ପୀଲାତ "ସତ୍ୟ କ'ଣ?" ବୋଲି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ, ସେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ତାଙ୍କୁ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ କହିଥିଲେ ଯେ, ସେ "ଜଗତରେ ଆସିଲେ" ବୋଲି ଯେ କାରଣ, ଏବଂ ସେ "ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କଲେ" ବୋଲି ଯେ କାରଣ, ତାହା ହେଉଛି "ସତ୍ୟ" ପାଇଁ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେବା। ସେ ଆହୁରି କହିଥିଲେ ଯେ, "ଯେକେହି ସତ୍ୟର ପକ୍ଷର, ସେ" ତାଙ୍କର ସ୍ୱର ଶୁଣେ।

> ଧନ୍ୟ ସେ, ଯେ ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ପାଠ କରେ; ଏବଂ ଯେମାନେ ଶୁଣନ୍ତି ଓ ତାହାରେ ଲେଖାଯାଇଥିବା ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ପାଳନ କରନ୍ତି; କାରଣ ସମୟ ସନ୍ନିକଟ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 1:3।

ସତ୍ୟ : G225—G227 ରୁ; ସତ୍ୟ : – ସତ୍ୟ , X ପ୍ର କୃତରୂପେ, ସତ୍ୟ , ଯଥାର୍ଥତା। G227—G1 (ନିଷେଧବାଚକ ଅବ୍ୟ ୟ ଭାବେ) ଏବଂ G2990 ରୁ; ସତ୍ୟ (ଯେପରି ଗୋପନ କରୁ ନଥିବା): – ସତ୍ୟ , ପ୍ର କୃତରୂପେ, ସତ୍ୟ । G1; A. ଇବ୍ର 1ୟ ଉପ୍ ଉ ି ର; ବର୍ଣ୍ଣ ମାଳାର ପ୍ର ଥମ ଅକ୍ଷ ର: କେବଳ ରୂପକାତ୍ମ୍ କ ଭାବେ (ସଂଖ୍ୟ ।ରୂପେ ଏହାର ବ୍ୟ ବହାରରୁ) ପ୍ର ଥମ। ଆଲ ଫ।

> ଯୀଶୁ ତାହାଙ୍କୁ କହିଲେ, ମୁଁହିଁ ପଥ, ସତ୍ୟ, ଏବଂ ଜୀବନ; ମୋର ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟତୀତ କେହି ପିତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ। ଯୋହନ 14:6।

ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁ କହିଲେ, "ମୁଁ ... ସତ୍ୟ ଅଛି," ସେ କହୁଥିଲେ ଯେ ସେ ଗୋଟିଏ ଅକ୍ଷର, ଗୋଟିଏ ସଂଖ୍ୟା ଏବଂ ଅକ୍ଷର ଆଲଫା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ; ଏବଂ ଆଲଫା ଶବ୍ଦ, ଓ ଆଲଫା ସଂଖ୍ୟା—ଏହାମାନେ ସବୁ "ସତ୍ୟ" ଅଟନ୍ତି। ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ସ୍ୱୟଂକୁ ଅଦ୍ଭୁତ ଗଣନାକାରୀ ଭାବେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଇବ୍ରୀୟ ଶବ୍ଦ "Palmoni"ର ଅର୍ଥ; ଯାହାକି ଦାନିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ଆଠରେ "the certain saint which spake" ବୋଲି ଅନୁବାଦ କରାଯାଇଛି।

> ତାହାପରେ ମୁଁ ଜଣେ ପବିତ୍ରଜନଙ୍କୁ କହୁଥିବା ଶୁଣିଲି, ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ପବିତ୍ରଜନ ସେହି କଥା କହୁଥିବା ପବିତ୍ରଜନଙ୍କୁ କହିଲେ, "ନିତ୍ୟ ବଳି, ଧ୍ୱଂସକାରୀ ଅପରାଧ, ଏବଂ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ଓ ସେନାଦଳ—ଉଭୟଙ୍କୁ ପାଦତଳେ ଦଳିତ ହେବା ପାଇଁ ଛାଡ଼ି ଦେବା ବିଷୟକ ଏହି ଦର୍ଶନ କେତେଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିବ?" ସେ ମୋତେ କହିଲେ, "ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶତ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ; ତାହାପରେ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ଶୁଦ୍ଧ କରାଯିବ।" ଦାନିୟେଲ 8:13, 14.

ତେରୋତମ ପଦରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ସେହି "ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପବିତ୍ରଜନ" ହେଉଛନ୍ତି "ପାଲମୋନି"— ଅର୍ଥାତ୍ ଅଦ୍ଭୁତ ସଂଖ୍ୟାଗଣକ, କିମ୍ବା ଗୁପ୍ତ ବିଷୟମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟାଗଣକ। ଏହି ଦୁଇଟି ପଦରେ ୨୩୦୦ ବର୍ଷର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ଏବଂ ୨୫୨୦ ବର୍ଷର ଦୁଇଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଛି। ୨୩୦୦ ବର୍ଷ "ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ"କୁ ସମ୍ବୋଧନ କରେ, ଏବଂ ୨୫୨୦ ବର୍ଷର ଏହି ଦୁଇଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ "ସେନାଦଳ"କୁ ସମ୍ବୋଧନ କରେ, କାରଣ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ଏବଂ ସେନାଦଳ— ଉଭୟେ ରୋମ ଦ୍ୱାରା ପଦଦଳିତ ହେବାକୁ ଥିଲେ। ୨୫୨୦ ବର୍ଷର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଜନମାନଙ୍କର ପଦଦଳିତ ହେବାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ସମୟକୁ ଆଧାର କରିଥିବା ଏମିତି ତିନୋଟି ଗଭୀର ପରସ୍ପର-ସମ୍ବନ୍ଧ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ବାଇବେଲର ଠିକ୍ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ରହିଛି, ଯେଉଁଠାରେ ଯୀଶୁ ସ୍ୱୟଂକୁ ଗୁପ୍ତ ବିଷୟମାନଙ୍କର ଅଦ୍ଭୁତ ସଂଖ୍ୟାଗଣକ ଭାବରେ ପରିଚୟ କରାନ୍ତି। କେବଳ ଏତିକି ନୁହେଁ ଯେ, ସେ ସ୍ୱୟଂକୁ ସମୟର ସ୍ୱାମୀ ଭାବରେ ପରିଚୟ କରାଇବା ପାଇଁ ଏହି ଦୁଇଟି ପଦକୁ ବାଛିଥିଲେ; ବରଂ ଯେଉଁ ଦୁଇଟି ପଦରେ ସେ ସ୍ୱୟଂକୁ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି, ସେହିଗୁଡ଼ିକ ସେହି ସମୟକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ ଯେତେବେଳେ ସେ ଆଧୁନିକ ଆତ୍ମିକ ଇସ୍ରାଏଲ ସହିତ ଚୁକ୍ତିରେ ପ୍ରବେଶ କରିବେ, ଏବଂ ସେହି ଦୁଇଟି ପଦ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଭିତ୍ତି ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ସ୍ତମ୍ଭ ମଧ୍ୟ ଅଟେ।

> "ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ଯେ ଶାସ୍ତ୍ରବାକ୍ୟ ଆଗମନ ବିଶ୍ୱାସର ଭିତ୍ତି ଓ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ସ୍ତମ୍ଭ ଉଭୟ ଥିଲା, ସେହି ଘୋଷଣା ଥିଲା, 'ଦୁଇ ହଜାର ତିନି ଶହ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ; ତାହା ପରେ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ ଶୁଦ୍ଧ କରାଯିବ।' [Daniel 8:14.]" The Great Controversy, 409.

୧୭୯୮ ମସିହାରେ ଶେଷ ସମୟରେ ଦାନିଏଲଙ୍କ ପୁସ୍ତକର ମୋହର ଖୋଲାଗଲା, ଏବଂ ପ୍ରଥମ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଇତିହାସରେ ପ୍ରବେଶ କଲା; ଏହା ମିଲେରାଇଟ ଆନ୍ଦୋଳନର ସମୟରେ ଘଟିଥିବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଜ୍ଞାନର ବୃଦ୍ଧିକୁ ଚିହ୍ନିତ କଲା, ଯାହା ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମର ଆରମ୍ଭ ଥିଲା। ଯେତେବେଳେ ଦାନିଏଲଙ୍କ ପୁସ୍ତକ ମିଲେରାଇଟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଖୋଲାଗଲା, ପାଲ୍ମୋନିଙ୍କ ଠାରୁ ଆସିଥିବା ଗୋଟିଏ ସନ୍ଦେଶ—ସମୟର ଗୋଟିଏ ସନ୍ଦେଶ—ବୁଝାଯାଇଥିଲା। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ କେବେ ବିଫଳ ହୁଏ ନାହିଁ, ଏବଂ ସେ ସଦା ଆରମ୍ଭ ସହ ଶେଷକୁ ପରିଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି। ତେଣୁ, ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମର ଶେଷକାଳରେ ନିଶ୍ଚୟଭାବେ ତାଙ୍କର ଚରିତ୍ରର ଏକ ପ୍ରକାଶ ହେବ, ଯେପରିକି ମିଲେରାଇଟ ଇତିହାସରେ ଥିଲା। ଏହି ସତ୍ୟ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମର ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷ ଉପରେ ଆଧାରିତ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଦାନିଏଲଙ୍କ ପୁସ୍ତକ ଓ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ପୁସ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ସମ୍ପର୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଆଧାରିତ। ଦାନିଏଲ ଓ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ମିଶି ଗୋଟିଏ ପୁସ୍ତକକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ସେହି ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱରେ ସେମାନେ ଦୁଇଜଣ ସାକ୍ଷୀ, ଯେଉଁଥିରେ ପ୍ରଥମଜଣ ହେଉଛନ୍ତି ଦାନିଏଲ ଏବଂ ଶେଷଜଣ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ।

> "ଦାନିଏଲ ଓ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ପୁସ୍ତକ ଏକାତ୍ମକ। ଗୋଟିଏ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ, ଅନ୍ୟଟି ପ୍ରକାଶ; ଗୋଟିଏ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ପୁସ୍ତକ, ଅନ୍ୟଟି ଉନ୍ମୋଚିତ ପୁସ୍ତକ।" Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 972.

ଦାନିଏଲ ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ଦୁଇଟି ପୁସ୍ତକ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏକେ ପୁସ୍ତକ, ଯେପରି ବାଇବେଲ ପୁରୁଣା ଏବଂ ନୂତନ, କିମ୍ବା ଆରମ୍ଭ ଏବଂ ଶେଷରେ ବିଭକ୍ତ ଏକେ ପୁସ୍ତକ ଅଟେ। ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ଏଗାରରେ ଯେ ଦୁଇ ସାକ୍ଷୀଙ୍କୁ ମୋଶା ଏବଂ ଏଲିୟା ଭାବେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଛି, ସେମାନେ ପୁରୁଣା ଏବଂ ନୂତନ ନିୟମ ଅଟନ୍ତି।

> "ଦୁଇ ସାକ୍ଷୀ ସମ୍ପର୍କରେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା ଆହୁରି ଘୋଷଣା କରନ୍ତି: 'ଏମାନେ ପୃଥିବୀର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଦୁଇଟି ଜଇତୁନ ଗଛ ଏବଂ ଦୁଇଟି ପ୍ରଦୀପସ୍ତମ୍ଭ।' 'ତୁମର ବାକ୍ୟ,' ଗୀତକାର କହିଥିଲେ, 'ମୋର ପାଦ ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରଦୀପ, ଏବଂ ମୋର ପଥ ପାଇଁ ଏକ ଆଲୋକ।' Revelation 11:4; Psalm 119:105. ଏହି ଦୁଇ ସାକ୍ଷୀ ପୁରାତନ ଏବଂ ନୂତନ ନିୟମର ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି।" The Great Controversy, 267.

ଦାନିଏଲ ଏବଂ ଯୋହନ ଦୁଇଜଣ ସାକ୍ଷୀ, ଯେଉଁମାନେ ଉଭୟେ ନିର୍ଯ୍ୟାତିତ ହୋଇଥିଲେ, ଉଭୟେ ବନ୍ଦୀକରା ଯାଇଥିଲେ, ଉଭୟଙ୍କୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ଇତିହାସର ସେହି ଏକେଇ ରେଖା ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଉଭୟେ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଉଭୟେ ଯେରୁଶାଲେମର ବିନାଶର ପରବର୍ତ୍ତୀ ପରିସ୍ଥିତିରେ ବାସ କରିଥିଲେ, ଉଭୟେ ମୃତ୍ୟୁ ଏବଂ ପୁନରୁତ୍ଥାନର ପ୍ରତୀକ—(ଯୋହନ ଫୁଟୁଥିବା ତେଲରୁ ଏବଂ ଦାନିଏଲ ସିଂହମାନଙ୍କର ଗୁହାରୁ)।

ଦାନିଏଲ୍ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଚରିତ୍ରର ଏକ ବିଶେଷ ପ୍ରକାଶନକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଏବଂ ସେ ଏହାକୁ ସେହି ଦୁଇଟି ପଦ୍ୟରେ କରେ ଯାହାକୁ ପ୍ରେରିତ ପ୍ରକାଶ ସପ୍ତମ-ଦିନ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଚର୍ଚ୍ଚର "କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ସ୍ତମ୍ଭ ଓ ଭିତ୍ତି" ବୋଲି କହେ। ସେହି ଦୁଇଟି ପଦ୍ୟ ହେଲା ସେହି "ଶିରୋମଣି ପାଥର" ଯାହାକି ୱିଲିୟମ୍ ମିଲରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ଭିତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଶେଷରେ ସ୍ଥାପିତ ପାଥର ଥିଲା। ସେହି ଶିରୋମଣି ପାଥର ସହିତ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା, ବିଶ୍ରାମଦିନ, ଅନୁସନ୍ଧାନାତ୍ମକ ବିଚାର, ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଚୌଦ ଅଧ୍ୟାୟର ତିନି ଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତା ବିଷୟରେ ବୁଝାମଣା ଆସିଲା। ଦାନିଏଲ୍ ପୁସ୍ତକର ଆରମ୍ଭ, ଯୋହନ ହେଉଛନ୍ତି ଶେଷ।

ଯୋହନଙ୍କ ଲେଖନୀ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଶେଷକାଳରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଚରିତ୍ରର ଏକ ପ୍ରକାଶନକୁ ଚିହ୍ନିତ କରିବ। ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲର ଆରମ୍ଭରେ ସେ ନିଜକୁ ଅଦ୍ଭୁତ ସଂଖ୍ୟାଗଣକ ଭାବେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ, ସମସ୍ତ ଗଣିତୀୟ ବସ୍ତୁର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଭାବେ; ଏବଂ ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲର ଶେଷକାଳରେ ସେ ନିଜକୁ ଅଦ୍ଭୁତ ଭାଷାବିଦ୍ ଭାବେ ପ୍ରକାଶ କରୁଛନ୍ତି। ଭାଷା ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଯାହା କିଛି ଅଛି—ସେଥିରେ ଭାଷାର ଗଠନ, ବ୍ୟାକରଣର ନିୟମାବଳୀ, ଶବ୍ଦମାନ, ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କି ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ଅକ୍ଷରମାନେ ମଧ୍ୟ—ସେ ସମସ୍ତଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା। ଶବ୍ଦମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପାଦିତ, ଲିଖିତ ହେଉ କିମ୍ବା କଥିତ, ବ୍ୟାକରଣିକ ନିୟମଦ୍ୱାରା ଶାସିତ, ଏବଂ ତାଙ୍କ ନିଜ ପରିକଳ୍ପନାଅନୁସାରେ ନିର୍ମିତ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାରେ ଲେଖିତ ଯେ ସଂପ୍ରେଷଣ, ତାହାଙ୍କୁ ସେ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି; ଏବଂ ସେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ—ସେହି ହେଲେ ବାକ୍ୟ। ସେହି ବାକ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସେ ଅନ୍ଧ, ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ଲାଓଦିକିୟମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ରୀକୃତ ଫିଲାଦେଲଫିୟମାନଙ୍କରେ ପରିଣତ କରନ୍ତି।

> ସେମାନଙ୍କୁ ତୁମ ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର କର; ତୁମ ବାକ୍ୟ ହିଁ ସତ୍ୟ। ଯୋହନ 17:17।

"ପବିତ୍ର କର" ବୋଲି ଯେଉଁ ଶବ୍ଦର ଅନୁବାଦ କରାଯାଇଛି, ତାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ପବିତ୍ର କରିବା। ଏକ ଶତ ଚଉଆଳିଶ ହଜାର ଜନ ପବିତ୍ର ହେବେ, ଏବଂ ସେମାନେ "ସତ୍ୟ" ଦ୍ୱାରା ସେହି ଚରିତ୍ରଗତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିବେ; କିମ୍ବା ଆପଣ କହିପାରନ୍ତି, ତାଙ୍କର "ବାକ୍ୟ" ଦ୍ୱାରା, କାରଣ ଯୀଶୁ ହେଉଛନ୍ତି ବାକ୍ୟ ଏବଂ ସେହି ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

> ଆରମ୍ଭରେ ବାକ୍ୟ ଥିଲେ, ଏବଂ ବାକ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଥିଲେ, ଏବଂ ବାକ୍ୟ ହିଁ ପରମେଶ୍ୱର ଥିଲେ। ସେହିଁ ଆରମ୍ଭରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଥିଲେ। ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି ହେଲା; ଏବଂ ଯାହା କିଛି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି, ତାହାମଧ୍ୟରୁ ଏକଟି ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ବିନା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇନଥିଲା। ଯୋହନ 1:1–3.

ଲକ୍ଷ୍ୟ କରନ୍ତୁ ଯେ, ଯୋହନ ତାଙ୍କ ସୁସମାଚାରରେ ଏହାହିଁ ପ୍ରଥମେ ଲେଖିଛନ୍ତି। ନିଶ୍ଚୟ ଏହା ଆଦିପୁସ୍ତକରେ ପ୍ରଥମେ ଲିଖିତ ବିଷୟ ସହ ସମାନ୍ତରାଳ। ଏହା ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ଅଧିକ ସ୍ଥିର କରେ, ଏବଂ ଆଦିପୁସ୍ତକର ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଯାହା କହାଯାଇଛି, ତାହାକୁ ଅଧିକ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ଚିହ୍ନିତ କରେ।

> ଆରମ୍ଭରେ ଈଶ୍ୱର ଆକାଶମଣ୍ଡଳ ଓ ପୃଥିବୀକୁ ସୃଷ୍ଟି କଲେ। ଆଦିପୁସ୍ତକ 1:1।

ପ୍ର ଥମ ପଦ୍ୟ ରେ “God” ଭାବେ ଅନୁବାଦିତ ଶବ୍ଦ ଟି ବହୁବଚନ; ଏହିପରି, ସେହି “ଆରମ୍ଭ ” ଠାରୁହିଁ ଏହା ସୂଚିତ କରେ ଯେ ପରମେଶ୍ୱ ର ଏକରୁ ଅଧିକ। ଯୋହନଙ୍କ ସୁସମାଚାରରେ “ଆରମ୍ଭ ରେ” ବାକ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱ ରଙ୍କ ସହିତ ଥିଲା ଏବଂ ବାକ୍ୟ ହିଁ ପରମେଶ୍ୱ ର ଥିଲା। ଏବଂ ସେହି ବାକ୍ୟ ହିଁ ସୃଷ୍ଟ ିକଉ ା ଥିଲା।

ଯୀଶୁ ହେଉଛନ୍ତି ବାକ୍ୟ, ଏବଂ ସେ ଦେବତ୍ୱକୁ ମାନବତ୍ୱ ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ କରି ବାଇବେଲକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କଲେ—ଦେବତ୍ୱ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହେଲା ଏବଂ ମାନବତ୍ୱ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଲା, ଯେମାନେ କଳିସିଆମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ପଠାଯିବାକୁ ଥିବା ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକରେ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ଲେଖିଥିଲେ। ଏହିପରି, ବାଇବେଲ ମାନବତ୍ୱ ଓ ଦେବତ୍ୱର ଏକ ସଂଯୋଗ, ଯେପରି ଯୀଶୁ ଅଛନ୍ତି। ପତିତ ଶାରୀରିକ ମାନବମାନଙ୍କର ସମ୍ପୃକ୍ତତା ସତ୍ତ୍ୱେ ବାଇବେଲ ପବିତ୍ର, ଏବଂ ତାହାକୁ ଲିଖିଥିବା ପୁରୁଷମାନେ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଥିଲେ।

> ଆମ ପାଖରେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଅଧିକ ନିଶ୍ଚିତ ବଚନ ମଧ୍ୟ ଅଛି; ତୁମେ ଯଦି ତାହା ପ୍ରତି ମନୋଯୋଗ ଦିଅ, ତେବେ ଭଲ କରୁଛ, ଯେପରି ଅନ୍ଧକାର ସ୍ଥାନରେ ଜ୍ୱଳମାନ ଦୀପ ପ୍ରତି, ଯାଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦିନ ଉଦୟ ନହୁଏ ଏବଂ ପ୍ରଭାତତାରା ତୁମ ହୃଦୟମାନଙ୍କରେ ଉଦିତ ନହୁଏ: ପ୍ରଥମେ ଏହା ଜାଣ, ଯେ ଶାସ୍ତ୍ରର କୌଣସି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବ୍ୟାଖ୍ୟାର ବିଷୟ ନୁହେଁ। କାରଣ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ପ୍ରାଚୀନ କାଳରେ କେବେ ମନୁଷ୍ୟର ଇଚ୍ଛାରୁ ଆସିନଥିଲା; କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପବିତ୍ର ପୁରୁଷମାନେ କହିଥିଲେ। 2 ପିତର 1:19–21.

ଯଦ୍ୟପି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାମାନେ ପବିତ୍ର ଲୋକ ଥିଲେ, ତଥାପି ସେମାନେ ପତିତ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଥିଲେ, କାରଣ ସମସ୍ତେ ପାପ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇଛନ୍ତି। ତଥାପି ବାଇବେଲ ଦିବ୍ୟତା ଏବଂ ମାନବତାର ଏକ ସମ୍ମିଶ୍ରଣ, ଏବଂ ଏହା ପବିତ୍ର; କାରଣ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଲିଖିତ ବାକ୍ୟରେ ଏହା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଥିଲେ ଯେ ଦିବ୍ୟତା ସହିତ ସମ୍ମିଳିତ ମାନବତା ପାପ କରେ ନାହିଁ। ବାଇବେଲ ବିଷୟରେ ଯାହା ସତ୍ୟ, ତାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ, କାରଣ ସେହିଁ ବାଇବେଲ।

ଯୀଶୁ ନିଜ ଉପରେ ପାପମୟ ମାଂସଧର୍ମକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ କେବେ ମଧ୍ୟ ପାପ କରିନଥିଲେ; ଏହିପରି ସେ ଏହାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ପ୍ରଦାନ କଲେ ଯେ, ଦିବ୍ୟତ୍ୱ ସହ ଯୁକ୍ତ ମାନବତା ପାପ କରେ ନାହିଁ।

> “ବେଥଲହେମର କାହାଣୀ ଏକ ଅକ୍ଷୟ ବିଷୟ। ଏହାର ମଧ୍ୟରେ ‘ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଓ ବୁଦ୍ଧିର ଧନର ଗଭୀରତା’ ଗୁପ୍ତ ରହିଛି।” ରୋମୀୟ 11:33। ସ୍ୱର୍ଗର ସିଂହାସନକୁ ଛାଡ଼ି ଗୋଆଳଘରର ଖୁରଳୀକୁ, ଏବଂ ଉପାସନାରତ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗତିକୁ ଛାଡ଼ି ଗୋଆଳଘରର ପଶୁମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗତ୍ୟକୁ ବରଣ କରିବାରେ ଉଦ୍ଧାରକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ବଳିଦାନକୁ ଦେଖି ଆମେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଚକିତ ହୁଅଁ। ତାଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ମାନବୀୟ ଗର୍ବ ଓ ଆତ୍ମନିର୍ଭରତା ତିରସ୍କୃତ ହୋଇ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୁଏ। ତଥାପି ଏହା ତାଙ୍କର ଅଦ୍ଭୁତ ନମ୍ର ଅବତରଣର କେବଳ ଆରମ୍ଭମାତ୍ର ଥିଲା। ଏଦେନରେ ଆଦମ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଅବସ୍ଥାରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଥିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ, ଈଶ୍ୱରପୁତ୍ରଙ୍କ ପାଇଁ ମାନବ ସ୍ୱଭାବକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପ୍ରାୟଃ ଅନନ୍ତ ଅବମାନନା ହେଇଥାନ୍ତା। କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଚାରି ହଜାର ବର୍ଷର ପାପଦ୍ୱାରା ମାନବଜାତି ଦୁର୍ବଳ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ମାନବତାକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ। ଆଦମଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନଙ୍କ ପରି ସେ ମଧ୍ୟ ବଂଶାନୁକ୍ରମର ମହାନ ନିୟମର କାର୍ଯ୍ୟର ଫଳାଫଳକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ। ଏହି ଫଳାଫଳଗୁଡ଼ିକ କ'ଣ ଥିଲା, ତାହା ତାଙ୍କର ପୃଥିବୀସ୍ଥ ପୂର୍ବଜମାନଙ୍କ ଇତିହାସରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି। ସେ ଏପରି ବଂଶାନୁକ୍ରମ ନେଇ ଆମର ଦୁଃଖ ଓ ପରୀକ୍ଷାମାନଙ୍କର ସହଭାଗୀ ହେବା ପାଇଁ, ଏବଂ ଆମକୁ ଏକ ନିଷ୍ପାପ ଜୀବନର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଥିଲେ।” The Desire of Ages, 48.

ଯୀଶୁ ହେଲେ ବାକ୍ୟ, ଏବଂ ଯୀଶୁ ଓ ବାଇବେଲ—ଉଭୟେ ମାନବତ୍ୱ ଓ ଦିବ୍ୟତ୍ୱର ଏକ ସମ୍ମିଶ୍ରଣ। ଯୁଗଯୁଗ ଧରି ଯୀଶୁ ବାଇବେଲକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବାବେଳେ, ସେ ବାଇବେଲର ଭିତରେ ଏମିତି ନିୟମ ସ୍ଥାପନ କଲେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଯେମାନେ ଶୁଣିବେ, ସେମାନେ ଶୁଣି ପାରିବେ। ବାଇବେଲକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଥିବା ଯେ ନିୟମଗୁଡ଼ିକ, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଚରିତ୍ରର ଗୁଣବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ।

> “ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟରେ ବାଇବେଲର ସମସ୍ତ ପୁସ୍ତକ ଏକତ୍ର ହୋଇ ସମାପ୍ତିକୁ ପହଞ୍ଚେ। ଏଠାରେ ଦାନିଏଲ ପୁସ୍ତକର ପୂରକ ଅଛି।” Acts of the Apostles, 585.

“ପରିପୂରକ” ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ଆଣିବା। ଦାନିଏଲଙ୍କର ସାକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟରେ ସମାପ୍ତ ହୁଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଦାନିଏଲଙ୍କର ସାକ୍ଷ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ଶେଷ ହୁଏ। ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟର ଆରମ୍ଭ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ଶେଷରେ ପୁନରାବୃତ୍ତ ହୁଏ, ଏବଂ ଦାନିଏଲ ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟର ପ୍ରଥମ ପଦରେ ପ୍ରାକୃତିକ ଇସ୍ରାଏଲ ଓ ପ୍ରାକୃତିକ ବାବିଲନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଯୁଦ୍ଧ ରହିଛି, ଯେଉଁଥିରେ ବାବିଲନ ଜିତେ; କିନ୍ତୁ ପରୀକ୍ଷାକାଳୀନ ଇତିହାସର ଶେଷରେ, ଦାନିଏଲ 11:45, 12:1 ରେ, ଆତ୍ମିକ ବାବିଲନ ଆତ୍ମିକ ଇସ୍ରାଏଲଙ୍କ ସହିତ ଏକ ଯୁଦ୍ଧରେ ଅଛି, ଏବଂ ଶେଷରେ ବାବିଲନ ହାରେ ଏବଂ ଇସ୍ରାଏଲ ବିଜୟୀ ହୁଏ। ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟରେ ଯୋହନଙ୍କ ସହିତ ଯେପରି, ଦାନିଏଲଙ୍କର ସାକ୍ଷ୍ୟର ଆରମ୍ଭ ତାଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟର ଶେଷ ସହିତ ସମମତ ଅଟେ। ତେଣୁ, ସତ୍ୟ କ'ଣ?

ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ହେଉଛି ଏମିତି ଏକ ଶବ୍ଦ, ଯାହା ଏହାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ ଯେ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କ ଏକ ସମୁଦାୟ କାହାକୁ ଶୁଦ୍ଧ ବୋଲି ବୁଝନ୍ତି। ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କିମ୍ବା ପ୍ରୟୋଗ କେବଳ ବାଇବେଲ କିମ୍ବା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମରେ ସୀମିତ ନୁହେଁ। କଥିତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମରେ, ସମ୍ଭବତଃ ସତ୍ୟ “ସିଦ୍ଧାନ୍ତ” ଠାରୁ ମିଥ୍ୟା “ସିଦ୍ଧାନ୍ତ” ଅଧିକ ଅଛି; କାରଣ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବାବିଲ, ଅର୍ଥାତ୍ ପାପାସନ୍ତାନତ୍ୱ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଶୁଚି ଓ ଘୃଣିତ ପକ୍ଷୀର ଏକ ପିଞ୍ଜରା ଅଟେ, ଏବଂ ସେହି ପକ୍ଷୀମାନେ ଦୁଷ୍ଟତାକୁ ପ୍ରତୀକିତ କରନ୍ତି, ଯାହାକୁ “ବ୍ୟବସ୍ଥା ବିଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି” ପରି ମିଥ୍ୟା ସିଦ୍ଧାନ୍ତମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଚର୍ଚ୍ଚମାନେ ଧାରଣ କରନ୍ତି ଓ ଆଡକୁ ରଖନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଅଛି।

> “ବେରିଆବାସୀମାନଙ୍କର ମନ ପୂର୍ବାଗ୍ରହଦ୍ୱାରା ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇନଥିଲା। ପ୍ରେରିତମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଚାରିତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତମାନଙ୍କର ସତ୍ୟତାକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲେ। ସେମାନେ କୌତୂହଳବଶତଃ ନୁହେଁ, ବରଂ ପ୍ରତିଜ୍ଞାତ ମସୀହ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କ'ଣ ଲେଖାଯାଇଥିଲା ତାହା ଜାଣିବା ପାଇଁ ବାଇବେଲ୍ ଅଧ୍ୟୟନ କରୁଥିଲେ। ପ୍ରତିଦିନ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱର-ପ୍ରେରିତ ଅଭିଲେଖମାନଙ୍କୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ଯେପରି ସେମାନେ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଶାସ୍ତ୍ର ସହ ତୁଳନା କରୁଥିଲେ, ସ୍ୱର୍ଗଦୂତମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପାଶେ ରହି ସେମାନଙ୍କର ମନକୁ ଆଲୋକିତ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ହୃଦୟରେ ଗଭୀର ପ୍ରଭାବ ପକାଉଥିଲେ।”
>
> “ସୁସମାଚାରର ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଯେଉଁଠାରେ ଘୋଷିତ ହୁଏ, ସେଠାରେ ଯେମାନେ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ଭାବରେ ନ୍ୟାୟସଂଗତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକର ପରିଶ୍ରମପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁସନ୍ଧାନ ପାଇଁ ପ୍ରେରିତ ହୁଅନ୍ତି। ଯଦି ପୃଥିବୀର ଇତିହାସର ଶେଷ ଦୃଶ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ, ଯେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପରୀକ୍ଷାକାରୀ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଘୋଷିତ ହେଉଛି, ସେମାନେ ବେରିୟାବାସୀମାନଙ୍କ ଉଦାହରଣକୁ ଅନୁସରଣ କରିଥାନ୍ତେ, ପ୍ରତିଦିନ ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିଥାନ୍ତେ, ଏବଂ ନିଜମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଣାଯାଇଥିବା ସନ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ସହିତ ତୁଳନା କରିଥାନ୍ତେ, ତେବେ ଆଜି, ଯେଉଁଠାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁଳନାମୂଳକ ଭାବେ ଅତ୍ୟଳ୍ପ ଅଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ବିଧାନଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠାବାନ ଥିବା ଲୋକଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ବହୁତ ବଡ଼ ହୋଇଥାନ୍ତା। କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ବାଇବେଲର ଅପ୍ରିୟ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୁଏ, ଅନେକେ ଏହି ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି। ଶାସ୍ତ୍ରର ସରଳ ଶିକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକୁ ଖଣ୍ଡନ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ସେମାନେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରମାଣଗୁଡ଼ିକୁ ଅଧ୍ୟୟନ କରିବା ପ୍ରତି ସର୍ବାଧିକ ଅନିଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି। କେହି କେହି ଏହି ଧାରଣା କରନ୍ତି ଯେ, ଯଦି ଏହି ଶିକ୍ଷାମତଗୁଡ଼ିକ ନିଶ୍ଚୟ ସତ୍ୟ ହୁଏ ମଧ୍ୟ, ସେମାନେ ଏହି ନୂତନ ଆଲୋକକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁନ୍ତୁ କିମ୍ବା ନ କରୁନ୍ତୁ, ତାହାର ବିଶେଷ କିଛି ମହତ୍ତ୍ୱ ନାହିଁ; ଏବଂ ସେମାନେ ସେହି ମନୋହର କଳ୍ପିତ କଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଆକଳି ଧରି ରହନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଶତ୍ରୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଭ୍ରମିତ ପଥରେ ନେବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରେ। ଏପରିଭାବେ ସେମାନଙ୍କ ମନ ଭ୍ରାନ୍ତିଦ୍ୱାରା ଅନ୍ଧ ହୋଇଯାଏ, ଏବଂ ସେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇଯାନ୍ତି।”
>
> “ଯେତେ ଆଲୋକ ଦିଆଯାଇଛି, ସେହି ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ବିଚାର କରାଯିବ। ପ୍ରଭୁ ଉଦ୍ଧାରର ଏକ ସନ୍ଦେଶ ସହ ନିଜ ଦୂତମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତି, ଏବଂ ଯେମାନେ ତାହା ଶୁଣନ୍ତି, ସେମାନେ ତାଙ୍କ ସେବକମାନଙ୍କର ବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଯେପରି ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି, ସେହି ପ୍ରକାର ପାଇଁ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦାୟୀ ଧରିବେ। ଯେମାନେ ସତ୍ୟକୁ ଆନ୍ତରିକତାସହିତ ଖୋଜୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିବା ଉପଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ଆଲୋକରେ ସାବଧାନତାର ସହିତ ପରୀକ୍ଷା କରିବେ।” Acts of the Apostles, 231, 232.

ଏମିତି "ଶିକ୍ଷ ାସମୂହ" ଅଛି, ଯେଉଁମାନେ "ସୁସମାଚାରର ସତ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ" ଅଟନ୍ତି, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନୁସନ୍ଧ ାନ କରିବା ଆବଶ୍ୟ କ। କେତେକ, (ଯଦି ସବୁ ନୁହେଁ) "ପରୀକ୍ଷ ାକାରୀ ସତ୍ୟ " ଅଟନ୍ତି। ବିଶ୍ର ାମଦିନ ହେଉଛି ବୁଝିବାକୁ ସହଜ ଏକ ପରୀକ୍ଷ ାକାରୀ ସତ୍ୟ । ସତ୍ୟ ଓ ମିଥ୍ୟ । ଶିକ୍ଷ ାସମୂହ ଅଛି। ସତ୍ୟ ଶିକ୍ଷ ାସମୂହର କେତେକ, ଯେମାନେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଶୁଣନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ପରୀକ୍ଷ ା ଉପସ୍ଥ ାପନ କରେ। ଏହା ସହିତ, ଏମିତି ଏକ ପ୍ର କାର ସତ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଛି, ଯାହା କେବଳ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟାବଧି ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି। ଏହି ସତ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକୁ "ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ " ବୋଲି କୁହାଯାଏ।

> "ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ଅନେକ ଅମୂଲ୍ୟ ସତ୍ୟ ନିହିତ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ମେଷପାଳଙ୍କୁ 'ବର୍ତ୍ତମାନର ସତ୍ୟ' ହିଁ ଆବଶ୍ୟକ। ମୁଁ ଦେଖିଛି ଯେ ସନ୍ଦେଶବାହକମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନର ସତ୍ୟର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଛାଡ଼ି, ସେହିପରି ବିଷୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ମନୋନିବେଶ କରିବାର ବିପଦରେ ପଡ଼ନ୍ତି, ଯେଗୁଡ଼ିକ ମେଷପାଳଙ୍କୁ ଏକତ୍ର କରିବା ଓ ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ନୁହେଁ। ଏଠାରେ ଶୈତାନ କାର୍ଯ୍ୟକୁ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ସମ୍ଭବ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୁଯୋଗର ସଦ୍ବ୍ୟବହାର କରିବ।"

> "କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ, ୨୩୦୦ ଦିନ ସହିତ ତାହାର ସମ୍ପର୍କରେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞାମାନ ଏବଂ ଯୀଶୁଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ପରି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ, ଅତୀତର ଆଗମନ ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା, ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତି କ'ଣ ତାହା ପ୍ରକାଶ କରିବା, ସନ୍ଦେହକାରୀମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସକୁ ସ୍ଥିର କରିବା, ଏବଂ ଗୌରବମୟ ଭବିଷ୍ୟତକୁ ନିଶ୍ଚିତତା ଦେବା ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଉପଯୁକ୍ତ। ମୁଁ ପୁନଃପୁନି ଦେଖିଛି ଯେ, ଏହିଗୁଡ଼ିକ ହିଁ ସେହି ପ୍ରମୁଖ ବିଷୟ ଥିଲା, ଯାହାର ଉପରେ ଦୂତମାନେ ନିବିଡ଼ ଭାବେ ଅବସ୍ଥାନ କରିବା ଉଚିତ।" Early Writings, 63.

ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନେ ପ୍ରାୟତଃ ଏହି ଅଂଶକୁ ତାହା ଯାହା ପ୍ରକୃତରେ କହେ, ତାହାକୁ ଏଡ଼ାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରୟୋଗ କରନ୍ତି। ସେମାନେ ଯୁକ୍ତି କରନ୍ତି ଯେ, ଆମର "ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ"ର ସନ୍ଦେଶମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯାହାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ, ସେସବୁ କେବଳ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ, 2300 ଦିନ, ଆଜ୍ଞାମାନ ଏବଂ ଯୀଶୁଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ। ଏହି ଚାରିଟି ବିଷୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯାହା ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି, ତାହାକୁ ଏଡ଼ାଇବା ପାଇଁ ସେମାନେ ଏହି ଦାବି କରନ୍ତି।

ଏହି ଚାରିଟି ମହାନ ସତ୍ୟର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ "ଅତୀତର ଆଡଭେଣ୍ଟ ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା, ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତି କ'ଣ ତାହା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବା, ସନ୍ଦେହକାରୀମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସକୁ ସ୍ଥାପିତ କରିବା, ଏବଂ ଗୌରବମୟ ଭବିଷ୍ୟତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିଶ୍ଚିତତା ଦେବା ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଗଣିତ କରାଯାଇଛି।" ଏହି ଚାରିଟି ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟର ଶିକ୍ଷା ଏପରି ଭାବେ ରଚିତ ଯେ, ସେମାନେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରନ୍ତି ଯେ ଆଡଭେଣ୍ଟବାଦର ଆରମ୍ଭ (ଅତୀତର ଆଡଭେଣ୍ଟ ଆନ୍ଦୋଳନ) ଆଡଭେଣ୍ଟବାଦର ଶେଷକୁ (ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତି) ଉଦାହରଣସ୍ୱରୂପ ଦେଖାଏ। ସେହି ଚାରିଟି ପ୍ରମୁଖ ଶିକ୍ଷା "ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ଗଣ୍ଣିତ କରାଯାଇଛି" ଯେ, ଶେଷ ଆରମ୍ଭ ଦ୍ୱାରା ଉଦାହରଣୀକୃତ ହୁଏ। ପ୍ରେରଣାର ଏହି ଅନୁଚ୍ଛେଦ ଅନୁଯାୟୀ, ଏହାହିଁ ସେହି "ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ" ଯାହା "ପାଳକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆବଶ୍ୟକ।"

ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ ଇସ୍ରାଏଲର ଆରମ୍ଭ, ଏବଂ ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲ ତାହାର ଶେଷ। ପ୍ରାଚୀନ ପ୍ରାକୃତିକ ଇସ୍ରାଏଲ 1798 ମସିହାରେ ଶେଷକାଳର ଆରମ୍ଭରୁ ରବିବାର ନିୟମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସପ୍ତମ-ଦିନ ଏଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ ଜନମାନଙ୍କର ପ୍ରତୀକ ଥିଲା। ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରଥମ ଆଗମନ ପୂର୍ବରୁ "ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ" ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅଦୃଶ୍ୟ ଥିଲା, କାରଣ ପ୍ରଥା ଓ ପାରମ୍ପରିକତା ଉପରେ ସେମାନଙ୍କର ନିର୍ଭରଶୀଳତା ହେତୁ ସେମାନେ ଅନ୍ଧ (ଲାଓଦିକିୟ) ଥିଲେ।

> "ଆମେ ଯେ ସମୟରେ ବାସ କରୁଛୁ, ସେହି ସମୟକୁ ବୁଝିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ। ଆମେ ତାହାକୁ ଆଧାପଥେ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁନାହୁଁ। ଆମେ ତାହାର ଗମ୍ଭୀରତାକୁ ଆଧାପଥେ ମଧ୍ୟ ଗ୍ର ହଣ କରୁନାହୁଁ। ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଏହା ଚିନ୍ତ ା କରେ ଯେ, ଆମକୁ କେତେ ପ୍ର ବଳ ଶତ୍ରୁ ଙ୍କ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ଅଛି, ଏବଂ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ପାଇଁ ଆମେ କେତେ ଅପ୍ର ସ୍ତୁ ତ, ସେତେବେଳେ ମୋର ହୃଦୟ ମୋର ଭିତରେ କମ୍ପି ତ ହୁଏ। ଇସ୍ର ାଏଲର ସନ୍ତ ାନମାନଙ୍କ ର ପରୀକ୍ଷ ାମାନ, ଏବଂ ଖ୍ରୀ ଷ୍ଟ ଙ୍କ ପ୍ର ଥମ ଆଗମନର ଠିକ୍ ପୂର୍ବରୁ ସେମାନଙ୍କ ର ମନୋଭାବ, ମୋତେ ପୁଣି ପୁଣି ପ୍ର ଦର୍ଶିତ କରାଯାଇଛି, ଯାହା ଦ୍ୱ ାରା ଖ୍ରୀ ଷ୍ଟ ଙ୍କ ଦ୍ୱି ତୀୟ ଆଗମନ ପୂର୍ବରୁ ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ଜନଙ୍କ ଅନୁଭବରେ ସେମାନଙ୍କ ସ୍ଥି ତିକୁ ଉଦାହରଣସ୍ୱ ରୂ ଦର୍ଶାଇବାଯାଏ—କିପରି ଶତ୍ରୁ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କ ର ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ର ଣ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ର ତ୍ୟେ କ ସୁଯୋଗ ଖୋଜିଥିଲା, ଏବଂ ଆଜି ସେ ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ସେବକମାନଙ୍କ ର ମନକୁ ଅନ୍ଧ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟ ା କରୁଛି, ଯେଣୁ ସେମାନେ ଏହି ମୂଲ୍ୟ ବାନ

> ସତ୍ୟ କୁ ବିବେଚନା କରିପାରିବେ ନାହିଁ।" Selected Messages, book 2, 406.

ଆମର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଉଦ୍ଧୃତି ଅନୁଯାୟୀ, ଯିହୂଦୀମାନେ "ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମୂଳ ସତ୍ୟ"କୁ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ହରାଇଥିଲେ, ଏବଂ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେହି ମୂଳ ସତ୍ୟ ଥିଲା ମିଶରରୁ ମୁକ୍ତିର ଇତିହାସ। ସେହି ମୁକ୍ତିର ଇତିହାସ ହିଁ ସେମାନଙ୍କର ମୂଳ ସତ୍ୟ ଥିଲା; ଏହା ସେହି ସତ୍ୟ ଥିଲା ଯାହାକି ସେମାନେ ନିଜ ପିଢ଼ିରୁ ପିଢ଼ି ନିଜ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଇବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଇଥିଲେ। ସେମାନେ ବିଫଳ ହେଲେ, ଯେପରି Adventism ମଧ୍ୟ ବିଫଳ ହୋଇଛି। ଅନ୍ଧକୃତ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ, ଯୀଶୁ ସତ୍ୟକୁ ଏକ ଖାକାରେ ସ୍ଥାପନ କଲେ।

> "ତାରକଙ୍କ ସମୟରେ ଯିହୂଦୀମାନେ ପରମ୍ପରା ଓ କଳ୍ପକଥାର ଆବର୍ଜନାଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟର ମୂଲ୍ୟବାନ ମଣିମାଣିକ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଏପରି ଆବୃତ କରିଦେଇଥିଲେ ଯେ, ସତ୍ୟକୁ ମିଥ୍ୟାରୁ ପୃଥକ୍ କରିବା ଅସମ୍ଭବ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲା। ତାରକ ଆସିଥିଲେ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ ଓ ଦୀର୍ଘକାଳ ଧରି ପୋଷିତ ଭ୍ରାନ୍ତିମାନଙ୍କର ଆବର୍ଜନାକୁ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ, ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ମଣିମାଣିକ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ସତ୍ୟର ଖାଞ୍ଚାରେ ସ୍ଥାପିତ କରିବା ପାଇଁ। ଯଦି ତାରକ ଏବେ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯେପରି ଆସିଥିଲେ ସେପରି ଆମ ପାଖକୁ ଆସନ୍ତି, ତେବେ ସେ କ'ଣ କରିବେ? ପରମ୍ପରା ଓ ଆଚାର-ଅନୁଷ୍ଠାନର ଆବର୍ଜନାକୁ ଦୂର କରିବାରେ ସେଠାରେ ଯେପରି କାମ କରିଥିଲେ, ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେପରି କାମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ। ସେ ଯେତେବେଳେ ଏହି କାମ କରିଥିଲେ, ଯିହୂଦୀମାନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇଉଠିଥିଲେ। ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମୂଳ ସତ୍ୟକୁ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ହରାଇଦେଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ତାହାକୁ ପୁନର୍ବାର ଦୃଶ୍ୟମାନ କରିଥିଲେ। ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ ଓ ଭ୍ରାନ୍ତିରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମୂଲ୍ୟବାନ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ଆମର କାର୍ଯ୍ୟ।"

> "ମହିମାମୟ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆଡ଼କରି ଗାଡ଼ି ଦିଆଯାଇଛି, ଏବଂ ଭ୍ରାନ୍ତି ଓ ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧା ଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଦ୍ୟୁତିହୀନ ଏବଂ ଅନାକର୍ଷଣୀୟ କରାଯାଇଛି। ଯୀଶୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଲୋକକୁ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି, ଏବଂ ସତ୍ୟର ସୁନ୍ଦର ଦୀପ୍ତିକୁ ତାହାର ସମସ୍ତ ଦୈବିକ ମହିମାରେ ପ୍ରକାଶିତ କରନ୍ତି। ସତ୍ୟନିଷ୍ଠମାନଙ୍କର ମନ ପ୍ରଶଂସାଭାବରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ। ସେମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ପବିତ୍ର ସ୍ନେହରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ହୁଏ, ଯିଏ ସତ୍ୟର ରତ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ ଆଗକୁ ଆଣି ସେମାନଙ୍କର ବୁଝାମଣା ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଥିଲେ।"

> "ଯିହୂଦୀମାନେ ସତ୍ୟର କିଛି ଅଂଶ ବୁଝିଥିଲେ, ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର କିଛି ଅଂଶ ଶିଖାଇଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଦୂରଗାମୀ ସ୍ୱଭାବକୁ ବୁଝି ପାରିନଥିଲେ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପରମ୍ପରାର ଆବର୍ଜନାକୁ ସଫା କରିଦେଲେ, ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମାନଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ଗୁଦା ଓ ହୃଦୟକୁ ପ୍ରକାଶ କରିଦେଲେ। ସେ ଏହା କରିବାବେଳେ, ସେମାନେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣର ସୀମା ଛାଡ଼ି କ୍ରୁଦ୍ଧ ହୋଇଉଠିଲେ। ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ସହରରୁ ଅନ୍ୟ ସହରକୁ ଏହିପରି ମିଥ୍ୟା ସମ୍ବାଦ ପ୍ରଚାର କରିଲେ ଯେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଧ୍ୱଂସ କରୁଛନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଯୀଶୁ ପୁରୁଣା ଆକାର-ପ୍ରକାରଗୁଡ଼ିକୁ ଦୂର କରିଦେଲେ, ସେ ପୁରୁଣା ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରିଲେ, ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସତ୍ୟର ଖାଚାରେ ସ୍ଥାନ ଦେଲେ। ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପରସ୍ପର ସହିତ ମେଳାଇ ଏବଂ ଯୋଡ଼ି ଦେଲେ, ଏବଂ ସତ୍ୟର ଗୋଟିଏ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସମମିତ ପ୍ରଣାଳୀ ଗଢ଼ିଲେ। ଏହା ହେଉଛି ଆମ ଉଦ୍ଧାରକର୍ତ୍ତା କରିଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ; ଏବଂ ଏବେ ଆମେ କ'ଣ କରିବୁ? ଆମେ କି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସହ ସମନ୍ୱୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବୁ ନାହିଁ? ଆମେ କି ଶୁଣାକଥା ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହେବୁ? ଆମର ନିଜ କଳ୍ପନାଗୁଡ଼ିକ କି ଆମ ପାଖରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଲୋକକୁ ଆଡ଼କରିଦେବ? ଆମେ ମନୋଯୋଗପୂର୍ବକ ପଢ଼ିବାକୁ, ବୁଝିସୁଝି ଶୁଣିବାକୁ, ଏବଂ ଆମେ ଯାହା ଶିଖୁଛୁ ସେ ସବୁ କଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଇବାକୁ ହେବ। ଆମେ ନିତ୍ୟ ଜୀବନର ରୁଟି ପାଇଁ ଭୁଖା ରହିବାକୁ, ନିତ୍ୟ ଜୀବନ୍ତ ଜଳ ଏବଂ ଲେବାନୋନର ହିମ ପାଇଁ ସନ୍ଧାନ କରିବାକୁ ହେବ, ଯେପରି ଆମେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟର ଉତ୍ସର ଜୀବନ୍ତ, ଶୀତଳକର ଜଳମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଯିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେବୁ।" Review and Herald, June 4, 1889.

ତାଙ୍କ ପ୍ର ଥମ ଆଗମନ ସମୟରେ ଯୀଶୁ "ପୁରୁଣା ସତ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନଃସ୍ଥ ।ପିତ କଲେ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସତ୍ୟ ର ଢାଞ୍ଚ ।ରେ ସ୍ଥ ।ପନ କରି। ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପରସ୍ପ ର ମେଳ କରି ଏବଂ ଏକତ୍ର ସଂଯୋଜନ କଲେ, ଫଳରେ ସତ୍ୟ ର ଏକ ସମ୍ପ ୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସମାନୁପାତିକ ପ୍ର ଣାଳୀ ଗଠିତ ହେଲା।" ଯୀଶୁ ପୁରାତନ ଇସ୍ର ।ଏଲର ପ୍ର ।ରମ୍ଭ ିକ ଇତିହାସକୁ ବ୍ୟ ବହାର କଲେ, ପୁରୁଣା ସତ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକୁ ପୁନଃସ୍ଥ ।ପିତ କରିବା ପାଇଁ, ଏବଂ ସେ ଏହା କଲେ ସେହି ସତ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକୁ (ବିଷୟାନୁସାରେ) ପରସ୍ପ ର ମେଳ କରି ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଏକତ୍ର ସଂଯୋଜନ କରି (ସମାନ୍ତ ରାଳରେ, ପଙ୍କ୍ତ ି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତ ି)। ସେ ଏହା କଲେ ଏହି ଉଦ୍ଦେ ଶ୍ୟ ରେ ଯେ, ଯେହୁଦୀମାନଙ୍କ ୁ ସେହି ଆଚାର-ପ୍ର ଥା ଓ ପାରମ୍ପ ରିକ ପ୍ର ଚଳନାରୁ ମୁକ୍ତ କରିବେ, ଯାହା ସେମାନଙ୍କ ୁ

ଅନ୍ଧ କରିଦେଇଥିଲା। ସେହି ଇତିହାସ ଥିଲା ଶାବ୍ଦ ିକ ଇସ୍ର ।ଏଲର ଶେଷକାଳୀନ ଇତିହାସ।

ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମ୍ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲଙ୍କ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟର ଇତିହାସକୁ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରୁଛି, ଏବଂ ପରମ୍ପରା ଓ ରୀତି-ରିବାଜର ଲାଓଦିକିୟ ଅନ୍ଧତାକୁ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ସତ୍ୟକୁ ଯେଉଁ "ଢାଞ୍ଚା" ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ଆଜି ସେହିପରି ସମ୍ପନ୍ନ ହେଉଛି, ଯେପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ କରିଥିବାବେଳେ ହୋଇଥିଲା। "ପୁରୁଣା ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ" ସତ୍ୟର "ଢାଞ୍ଚା" ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିତ କରିବାକୁ ହେବ, ଯେହେତୁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ରେଖାଗୁଡ଼ିକୁ ଅନ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ରେଖାଗୁଡ଼ିକ ସହିତ "ରେଖା ଉପରେ ରେଖା" ଭାବରେ ସମାନ୍ତରାଳରେ ଏକତ୍ର କରାଯାଉ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସମ୍ଭବତଃ କୌଣସି ଲାଓଦିକିୟକୁ ତାହାର ଅନ୍ଧତାରୁ ମୁକ୍ତ କରାଯାଇପାରେ। ସମସ୍ତ ବିଷୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଆମର ଆଦର୍ଶ।

ବାଇବେଲ୍‌ରେ କିଛି ସତ୍ୟ ଅଛି ଯାହାକୁ ମତବାଦ ଭାବେ ପରିଚିହ୍ନିତ କରାଯାଏ, ଏବଂ "ଅନେକ ଅଦ୍ଭୁତ ସତ୍ୟ ଅଛି," କିନ୍ତୁ ଏହା ସହିତ "ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ" ମଧ୍ୟ ଅଛି, ଯାହା ସେହି "ପିଢ଼ୀ"ର "ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ" ଏକ "ପରୀକ୍ଷା" ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ସେହି ସତ୍ୟ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହା ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଚତୁର୍ଥ ପିଢ଼ୀରେ ଘଟେ, ଏବଂ "ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ" "ଯାହା ଏହି ପିଢ଼ୀ ପାଇଁ ଏକ ପରୀକ୍ଷା" ଅଟେ, ତାହା ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପିଢ଼ୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପରୀକ୍ଷା ନଥିଲା।

> "ପବିତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ରରେ କିଛି ଏମିତି ବିଷୟ ଅଛି, ଯାହାକୁ ବୁଝିବା କଷ୍ଟସାଧ୍; ଏବଂ ପେତ୍ରଙ୍କ ଭାଷାନୁସାରେ, ଅଶିକ୍ଷିତ ଓ ଅସ୍ଥିରମନସ୍କ ଲୋକେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନିଜମାନଙ୍କର ନିଜ ନାଶ ପାଇଁ ବିକୃତ କରନ୍ତି। ଏହି ଜୀବନରେ ଆମେ ସମ୍ଭବତଃ ଶାସ୍ତ୍ରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନୁଚ୍ଛେଦର ଅର୍ଥ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିପାରିବୁ ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ବ୍ୟବହାରିକ ସତ୍ୟର କୌଣସି ପ୍ରମୁଖ ବିଷୟ ରହସ୍ୟରେ ଆବୃତ ରହିବ ନାହିଁ। ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଧାନାନୁସାରେ ସେହି ସମୟର ସତ୍ୟ ଉପରେ ଜଗତକୁ ପରୀକ୍ଷା କରାଯିବାର ସମୟ ଆସିବ, ସେତେବେଳେ ଉପବାସ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା ସହିତ ମଧ୍ୟ ଶାସ୍ତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କର ଆତ୍ମା ଦ୍ୱାରା ମନମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍‌ବୁଦ୍ଧ କରାଯିବ, ଯାହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗଠନ ପରେ ଗଠନ ଖୋଜି ବାହାର କରାଯାଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକ ଶୃଙ୍ଖଳାରେ ଏକତ୍ର କରାଯିବ। ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସତ୍ୟ ସିଧାସଳଖ ଭାବେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପରିତ୍ରାଣ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ, ତାହା ଏତେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯିବ ଯେ କାହାରି ପାଇଁ ଭ୍ରାନ୍ତ ହେବା କିମ୍ବା ଅନ୍ଧକାରରେ ଚାଲିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ।"

> "ଆମେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଶୃଙ୍ଖଳାକୁ ଅନୁସରଣ କରିଆସିଥିବାବେଳେ, ଆମ ସମୟ ପାଇଁ ପ୍ରକାଶିତ ସତ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବରେ ଦେଖାଯାଇଛି ଓ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇଛି। ଆମେ ଯେ ସୁବିଧାସମୂହ ଉପଭୋଗ କରୁଛୁ ଓ ଯେ ଆଲୋକ ଆମର ପଥ ଉପରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛି, ସେହି ସବୁ ପାଇଁ ଆମେ ଦାୟୀ। ପୂର୍ବତନ ପିଢ଼ୀମାନଙ୍କର ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିବା ଆଲୋକ ପାଇଁ ଦାୟୀ ଥିଲେ। ଶାସ୍ତ୍ରର ବିଭିନ୍ନ ବିଷୟ ସନ୍ଦର୍ଭରେ ସେମାନଙ୍କର ମନ ପରୀକ୍ଷିତ ହୋଇଥିଲା। କିନ୍ତୁ ଯେ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ବୁଝୁଛୁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେମାନେ ବୁଝିନଥିଲେ। ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ନଥିବା ଆଲୋକ ପାଇଁ ସେମାନେ ଦାୟୀ ନଥିଲେ। ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ, ଆମମାନଙ୍କ ପରି, ବାଇବେଲ ଥିଲା; କିନ୍ତୁ ଏହି ପୃଥିବୀର ଇତିହାସର ଅନ୍ତିମ ଦୃଶ୍ୟସମୂହ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ବିଶେଷ ସତ୍ୟର ଉନ୍ମୋଚନ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ହେଉଛି ସେହି ଶେଷ ପିଢ଼ୀମାନଙ୍କର ସମୟ, ଯେମାନେ ପୃଥିବୀରେ ବାସ କରିବେ।"

> "ବିଶେଷ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଯୁଗଯୁଗାନ୍ତରର ପିଢ଼ୀମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଅନୁକୂଳ କରାଯାଇଛି। ବର୍ତ୍ତମାନର ସତ୍ୟ, ଯାହା ଏହି ପିଢ଼ୀର ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ପରୀକ୍ଷା, ବହୁ ପୂର୍ବତନ ପିଢ଼ୀମାନଙ୍କର ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପରୀକ୍ଷା ନଥିଲା। ଯଦି ଚତୁର୍ଥ ଆଜ୍ଞାର ବିଶ୍ରାମବାର ବିଷୟରେ ଯେ ଆଲୋକ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ଉପରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛି, ସେହି ଆଲୋକ ପୂର୍ବତନ ପିଢ଼ୀମାନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ପରମେଶ୍ୱର ସେହି ଆଲୋକ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦାୟୀ କରିଥାନ୍ତେ।" Testimonies, volume two, 692, 693.

ଯେମାନେ ଏହାକୁ ଅସ୍ୱ ୀକାର କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛ । କରିପାରନ୍ତ ି ଯେ ଆଡଭେଣ୍ଟ ିଜମ୍ ର ଇତିହାସରେ ଚାରି ପିଢ଼ି ଅଛି, ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ହବକ୍‌କୂକଙ୍କ ଫଳକଗୁଡ଼ିକ ପ୍ର ତି ଇଙ୍ଗ ିତ କରିବି। ଏହି ସତ୍ୟ କୁ ବୁଝିବାର ଏକ ଅତ୍ୟ ନ୍ତ ସରଳ ପଥ ହେଉଛି ଯେ, ଲାଓଦିକିଆ ନାମର ଅର୍ଥ ହେଉଛି—ବିଚାରିତ ଜନସମୂହ। ଆଡଭେଣ୍ଟ ିଜମ୍ ର ଆରମ୍ଭ ବିଚାରର ଆରମ୍ଭ ଘୋଷଣା କଲା ଏବଂ ଆଡଭେଣ୍ଟ ିଜମ୍ ର ଶେଷ ବିଚାରର ସମାପ୍ତ ି ଘୋଷଣା କରେ। ବିଚାରର ସମାପ୍ତ ି ତୃତୀୟ ଏବଂ ଚତୁର୍ଥ ପିଢ଼ିରେ

ଘଟେ।

> ତୁମେ ନିଜ ପାଇଁ କୌଣସି ଖୋଦା ମୂର୍ତ୍ତି, କିମ୍ବା ଉପରକାର ସ୍ୱର୍ଗରେ ଥିବା କୌଣସି ବସ୍ତୁର, କିମ୍ବା ତଳକାର ପୃଥିବୀରେ ଥିବା କୌଣସି ବସ୍ତୁର, କିମ୍ବା ପୃଥିବୀର ତଳେ ଥିବା ଜଳରେ ଥିବା କୌଣସି ବସ୍ତୁର କୌଣସି ସଦୃଶ ରୂପ ତିଆରି କରିବ ନାହିଁ। ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରିବ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କ ସେବା କରିବ ନାହିଁ; କାରଣ ମୁଁ, ସଦାପ୍ରଭୁ ତୁମର ପରମେଶ୍ୱର, ଇର୍ଷ୍ୟାଳୁ ପରମେଶ୍ୱର; ଯେମାନେ ମୋତେ ଘୃଣା କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ପିତୃପୁରୁଷମାନଙ୍କର ଅଧର୍ମର ଦଣ୍ଡ ମୁଁ ପୁତ୍ରସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଉପରେ ତୃତୀୟ ଓ ଚତୁର୍ଥ ପୁରୁଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆରୋପ କରେ; ଏବଂ ଯେମାନେ ମୋତେ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି ଓ ମୋର ଆଜ୍ଞାମାନଙ୍କୁ ପାଳନ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ହଜାରୋ ପୁରୁଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ କୃପା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେ। ଯାତ୍ରାପୁସ୍ତକ 20:4–6।

ବିଚାରକାର୍ଯ୍ୟର ସମାପ୍ତିବେଳେ, ଲାଓଦିକିୟ ଆଡ୍‌ଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଶେଷ ପିଢ଼ୀ (ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ବିଚାରିତ ଜନସମୂହ) ବିଚାରିତ ହେବେ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମୁଖରୁ ବାହାର କରାଯିବେ, ଯେପରି ପୁରାତନ ଇସ୍ରାଏଲ ଯିରୁଶାଲେମର ବିନାଶ ସମୟରେ ହୋଇଥିଲା। ବାଇବେଲୀୟ ଉପଦେଶଗୁଡ଼ିକ ସତ୍ୟ; ଏବଂ ପରୀକ୍ଷାକାରୀ ସତ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ତାପରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି। ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ ସଦା ପରୀକ୍ଷାକାରୀ ସତ୍ୟ ହୁଏ, କିନ୍ତୁ ଏହା ବିଶେଷଭାବରେ ସେହି ପିଢ଼ୀ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏକ ପରୀକ୍ଷାକାରୀ ସତ୍ୟକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଯେଉଁ ପିଢ଼ୀ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜୀବନ୍ତ ଅଛି। ତଥାପି ବିଷୟର ସତ୍ୟତା ଏହାହିଁ ଯେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରୁ ଯେକୌଣସି ସତ୍ୟକୁ ଆମେ ଯଦି ଅସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ବାଛିନେଉ, ସେହି ସତ୍ୟ ତକ୍ଷଣାତ୍ ଏକ ପରୀକ୍ଷାକାରୀ ସତ୍ୟରେ ପରିଣତ ହୁଏ, ଯାହାରେ ଆମେ ଏମାତ୍ର ବିଫଳ ହୋଇଛୁ।

ଯୀଶୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ, ଏବଂ ସେ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି। ସେ ପୀଲାତଙ୍କୁ ଜଣାଇଥିଲେ ଯେ ସେ "ଜଗତକୁ" "ଆସିବାର" କାରଣ ହେଉଛି "ସତ୍ୟ ପାଇଁ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେବା," ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ତାଙ୍କର ସ୍ୱର ଶୁଣିଥାନ୍ତି, ସେମାନେ "ସତ୍ୟର" ଅଟନ୍ତି। ପୀଲାତ ଏବଂ ଯୀଶୁ ଯେ "ସତ୍ୟ" ବିଷୟରେ କହିଥିଲେ, ସେହି ଶବ୍ଦଟି ଏକ ହିବ୍ରୁ ଶବ୍ଦରୁ ଆସିଛି, ଯାହାର ଅନୁବାଦ "ସତ୍ୟ" ଭାବରେ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ପୁରାତନ ନିୟମରେ ଏକଶେ ସତାଇଶ ଥର ମିଳେ। ସେହି ହିବ୍ରୁ ଶବ୍ଦଟି (H571) ଇଂରାଜୀରେ ବିଭିନ୍ନ ଶବ୍ଦରେ ଅନୁବାଦ ହୋଇଛି, କିନ୍ତୁ ପୁରାତନ ନିୟମରେ ବିରାଣବେ ଥର "ସତ୍ୟ" ଭାବରେ ଅନୁବାଦ ହୋଇଛି। ଏହା ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ, ଯାହା ଅନେକ ସ୍ତରରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗଭୀର ଶକ୍ତିଶାଳୀ।

ପୁରାତନ ନିୟମରେ "ସତ୍ୟ" ବୋଲି ଅନୁବାଦିତ ଶବ୍ଦଟି ତିନୋଟି ହିବ୍ରୁ ଅକ୍ଷରରୁ ଗଠିତ; ଏବଂ ହିବ୍ରୁ ଅକ୍ଷରମାନଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ଅର୍ଥ ଥିବାରୁ, ଅକ୍ଷରମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଯେ ଶବ୍ଦ ଗଠିତ ହୁଏ, ସେହି ଶବ୍ଦରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅକ୍ଷରର ସଂଯୁକ୍ତ ଅର୍ଥଗୁଡ଼ିକ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ଶବ୍ଦଟିର ପରମ ଅର୍ଥକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରେ। "ସତ୍ୟ" ଶବ୍ଦଟି ତିନୋଟି ହିବ୍ରୁ ଅକ୍ଷରରୁ ଗଠିତ—ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ପ୍ରଥମ ଅକ୍ଷର, ମଝିରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଅକ୍ଷର, ଏବଂ ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ଶେଷ ଅକ୍ଷର। ପୁରାତନ ନିୟମରେ "ସତ୍ୟ" ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଶେଷ ଅକ୍ଷରଦ୍ୱାରା, ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ଅକ୍ଷର ସହିତ, ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି!

ଏହା ବାଇବେଲୀୟ "ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖର ନିୟମ"ର ସଂଜ୍ଞା ଅଟେ। କୌଣସି ବିଷୟ ପ୍ରଥମଥର ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାବେଳେ, ସେହିଟି ଶବ୍ଦ ପାଇଁ ସର୍ବାଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସନ୍ଦର୍ଭ ଅଟେ; ସେହି ଶବ୍ଦ ଗୋଟିଏ ବୀଜ, ଏବଂ ସମଗ୍ର କାହାଣୀକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ସମସ୍ତ DNA ତାହାରେ ନିହିତ ଅଛି। "ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖର ନିୟମ"ରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ସର୍ବାଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ସନ୍ଦର୍ଭ ହେଉଛି ଶେଷ ସନ୍ଦର୍ଭ, କାରଣ ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷର ମଧ୍ୟରେ ଉଦ୍ଭବ ହୋଇଥିବା ସମସ୍ତ କାହାଣୀ ସେଠିଏ ଏକସଙ୍ଗେ ବାନ୍ଧି ଦିଆଯାଇଥାଏ। "ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟରେ ବାଇବେଲର ସମସ୍ତ ପୁସ୍ତକ ମିଳେ ଓ ସମାପ୍ତ ହୁଏ," ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ବାଇବେଲର ଶେଷ ପୁସ୍ତକ ଅଟେ।

ଆମେ ବିଚାର କରୁଥିବା ହିବ୍ରୁ ଶବ୍ଦ "truth" ର ଆରମ୍ଭ "Aleph" ଅକ୍ଷରରେ ହୁଏ; ତ୍ରୟୋଦଶ ଅକ୍ଷର ହେଉଛି "Mem" ଏବଂ ବାଇଶତମ ଓ ଶେଷ ଅକ୍ଷର ହେଉଛି "Tav।" ନିଶ୍ଚୟ, ଏହି ଅକ୍ଷରଗୁଡ଼ିକର ସଂଜ୍ଞାରେ ବିଭିନ୍ନ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅର୍ଥଭେଦ ରହିଛି, ଯାହା ଆପଣ ସଂଜ୍ଞା ପାଇଁ କେଉଁ ଭାଷାବିଦଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରୁଛନ୍ତି ତାହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ; କିନ୍ତୁ ସାମାନ୍ୟ ସଂଜ୍ଞାଗୁଡ଼ିକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ତଥ୍ୟବହୁଳ।

א (Aleph): ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ପ୍ରଥମ ଅକ୍ଷର, ଏବଂ ଏହା ପ୍ରାୟତଃ ଏକତା ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ; ଏହା ଦିବ୍ୟତା ଓ ନିତ୍ୟତ୍ୱକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ଓ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ପ୍ରତୀକୀକୃତ କରେ।

מ (ମେମ୍): ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ତ୍ରୟୋଦଶ ଅକ୍ଷର ଏବଂ ପ୍ରାୟତଃ ଜଳ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ।

ת (ତାଭ୍): ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ଶେଷ ଅକ୍ଷର, ଏବଂ ଏହା "ଚିହ୍ନ" କିମ୍ବା "ସଙ୍କେତ" ବୋଲି ଅର୍ଥ ବହନ କରେ। ଏହା ପ୍ରାୟତଃ ସମାପ୍ତିର ଧାରଣା କିମ୍ବା ସୃଷ୍ଟିର "ମୁଦ୍ରା" ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ। ପ୍ରାଚୀନ ହିବ୍ରୁରେ, ତାଭ୍ ଅକ୍ଷରଟିର ଆକାର କ୍ରୁଶ ପରି ଥିଲା।

ଆମେ ଯେ ହିବ୍ରୁ ଶବ୍ଦଟିକୁ "ସତ୍ୟ" ବୋଲି ଅନୁବାଦିତ ଭାବେ ବିଚାର କରୁଛୁ, ସେହିଟି ତିନୋଟି ଅକ୍ଷରରୁ ଗଠିତ, ଯେଉଁମାନେ ସମ୍ମେତ ଚିରନ୍ତନ ସୁସମାଚାରକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି। କ'ଣ? ଯଦି ଆପଣ ବୁଝନ୍ତି ଯେ ତିନିଜଣ ଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶମାନେ ହିଁ ଚିରନ୍ତନ ସୁସମାଚାର, ତେବେ ଏହା ସହଜରେ ପରିଚିତ ହୁଏ। ଏହା ପରିଚିତ ହୁଏ, କାରଣ ଏହି ତିନୋଟି ଅକ୍ଷରର ପରିଭାଷାମାନେ ତିନିଜଣ ଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଅଧ୍ୟାୟର ପ୍ରଥମ ଦୂତ ଅନନ୍ତକାଳୀନ ସୁସମାଚାରକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଏବଂ ପରେ ସମଗ୍ର ଜଗତକୁ "ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୟ କର" ବୋଲି କୁହେ, ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ଉପାସନା କରି ତାଙ୍କୁ ଗୌରବ ଦେବାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରେ। ସେହି ତିନୋଟି ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଥମଟି, (Aleph), ର ପରିଭାଷା ହେଉଛି—"ଦିବ୍ୟ, ଅନନ୍ତକାଳୀନ ପରମେଶ୍ୱର; ଏବଂ ମାନବଜାତିଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଭାବେ, ସେହି ପରମେଶ୍ୱର ଯାହାଙ୍କୁ ଲୋକମାନେ ଭକ୍ତିଭାବରେ ଭୟ କରିବା ଏବଂ ଉପାସନା କରିବା ଉଚିତ।"

ଆଲେଫ୍ ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବାବିଲୋନରୁ ବାହାରିବାକୁ ଡାକେ, ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା କେବେ ଢାଳି ଦିଆଯାଏ ତାହାକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଏବଂ ବାବିଲୋନର ବିଦ୍ରୋହକୁ ପରିଚିହ୍ନିତ କରେ। (Mem)ର ପରିଭାଷା ଜଳ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ, (ଯାହା ଆତ୍ମାର ଉଣ୍ଡାଳନର ପ୍ରତୀକ), ଏବଂ ଏହା ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ତ୍ରୟୋଦଶ ଅକ୍ଷର; ତ୍ରୟୋଦଶ ସଂଖ୍ୟା ବିଦ୍ରୋହର ଏକ ପ୍ରତୀକ ହେବାରୁ, ଏହା ଦ୍ୱାରା ବାବିଲୋନକୁ ପରିଚିହ୍ନିତ କରାଯାଏ। Mem ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ତୃତୀୟ ଦୂତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଶୁର ଚିହ୍ନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ବିରୁଦ୍ଧରେ ସଚେତନ କରେ, ଉପାସକମାନଙ୍କର ଦୁଇଟି ଶ୍ରେଣୀ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କ୍ରୋଧକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। (Tav)-ର ପରିଭାଷା ହେଉଛି ଯେ ଏହା ଏକ "ଚିହ୍ନ"କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, (ପଶୁର ଚିହ୍ନ) ଏହା ସୃଷ୍ଟିର ମୁଦ୍ରାକୁ (ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମୁଦ୍ରା) ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଅକ୍ଷରଟି ନିଜେ କ୍ରୁଶର ଆକୃତିରେ ରହିଛି। Tav ତୃତୀୟ ଦୂତର ସନ୍ଦେଶକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

> "ଜୀବନ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମୁହର କ'ଣ, ଯାହା ତାଙ୍କର ଲୋକମାନଙ୍କର ଲଲାଟରେ ରଖାଯାଏ? ଏହା ଏମିତି ଏକ ଚିହ୍ନ, ଯାହାକୁ ଦୂତମାନେ ପଢ଼ି ପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ମାନବୀୟ ଚକ୍ଷୁ ନୁହେଁ; କାରଣ ବିନାଶକାରୀ ଦୂତଙ୍କୁ ଏହି ମୋଚନର ଚିହ୍ନ ଦେଖିବା ଆବଶ୍ୟକ। ବୁଦ୍ଧିମାନ ମନ କଲ୍ଭରୀର କ୍ରୁଶର ଚିହ୍ନକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦତ୍ତକପ୍ରାପ୍ତ ପୁତ୍ର ଓ କନ୍ୟାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦେଖିଛି। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଉଲ୍ଲଂଘନର ପାପ ଦୂର କରାଯାଇଛି। ସେମାନେ ବିବାହ-ବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସମସ୍ତ ଆଜ୍ଞା ପ୍ରତି ଆଜ୍ଞାକାରୀ ଓ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଅଛନ୍ତି।"
>
> "ଯେମାନେ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣନ୍ତି, ସେମାନେ ଯଦି କଥା ଓ କାର୍ଯ୍ୟରେ ତାହାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ପାଳନ ନ କରନ୍ତି, ତେବେ ପ୍ରଭୁ ସେମାନଙ୍କୁ କ୍ଷମା କରିବେ ନାହିଁ।" Maranatha, 243.

"ସତ୍ୟ" ବୋଲି ଅନୁବାଦିତ ହୋଇଥିବା ହିବ୍ରୁ ଶବ୍ଦଟି ତିନୋଟି ଅକ୍ଷରରୁ ଗଠିତ, ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅକ୍ଷରର ନିଜସ୍ୱ ପରିଭାଷା ଅଛି। ସେହି ତିନୋଟି ପରିଭାଷା ତିନି ଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶମାନଙ୍କର ପରିଭାଷାମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି। ସେମାନେ ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶର ମଧ୍ୟ ପରିଭାଷାମାନେ, କାରଣ ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ହେଉଛି ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମ୍ ର ଆରମ୍ଭକାଳୀନ ସନ୍ଦେଶ, ଏବଂ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ହେଉଛି ଆଡଭେଣ୍ଟିଜମ୍ ର ଶେଷକାଳୀନ ସନ୍ଦେଶ। ଯେହେତୁ ଯୀଶୁ ଶେଷକୁ ଆରମ୍ଭ ଦ୍ୱାରା ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ରୂପେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରନ୍ତି, ସେହିପରି ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ପାଖରେ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶର ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ପଥଚିହ୍ନ ଅଛି। ଏପରିଭାବେ, ସେହି ତିନିଟି ହିବ୍ରୁ ଅକ୍ଷରର ପରିଭାଷାମାନେ

କେବଳ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶର ପ୍ରତୀକ ହୋଇନଥାଇ, ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶର ମଧ୍ୟ ପ୍ରତୀକ ହୋଇଯାଆନ୍ତି।

ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟରେ ଯୋହନଙ୍କୁ ସେ ସମୟରେ ଯାହା ଥିଲା, ତାହା ଲେଖିବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା; ଏବଂ ଏମିତି କରିବା ସମୟରେ ସେ ଏକେ ସମୟରେ ଭବିଷ୍ୟତ୍ରେ ଯାହା ହେବ, ତାହା ମଧ୍ୟ ଲେଖୁଥିଲେ। ସେ ଶେଷକୁ ଉଦ୍ଦିଶ୍ୟ କରି ଆରମ୍ଭକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କଲେ। ସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ନିର୍ବିବାଦ ଭାବରେ, ସେଭେନ୍ଥ-ଡେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ ମିଲରାଇଟମାନଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ, ଯାହା ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ, ତାହା ଅଧ୍ୟୟନ କରିବା ଓ ଘୋଷଣା କରିବା ପାଇଁ ଜଣାଇ ଦିଆଯାଇଛି। ସେହି ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଓ ସେହି ଇତିହାସକୁ ଅଧ୍ୟୟନ କରିବା ଏବଂ ଘୋଷଣା କରିବାରେ, ଆମେ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଘୋଷଣା କରୁଥିବୁ ଏବଂ ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କର ଇତିହାସକୁ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରୁଥିବୁ।

> "ପରମେଶ୍ୱର ଆମକୁ କୌଣସି ନୂତନ ବାର୍ତ୍ତା ଦେଉନାହାନ୍ତି। 1843 ଓ 1844 ମସିହାରେ ଯେଉଁ ବାର୍ତ୍ତା ଆମକୁ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ବାହାର କରିଥିଲା, ଆମେ ସେହି ବାର୍ତ୍ତାକୁ ହିଁ ଘୋଷଣା କରିବାକୁ ଅଛୁ।" Review and Herald, January 19, 1905.

> "1840–1844 ମଧ୍ୟରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ସନ୍ଦେଶ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବା ଉଚିତ, କାରଣ ଅନେକ ଲୋକ ନିଜ ଦିଗଭ୍ରମ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି। ସେହି ସନ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକ ସମସ୍ତ କଳିସିଆମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବା ଉଚିତ।" Manuscript Releases, volume 21, 437.

> "ଆମେ 1841, '42, '43, ଏବଂ '44 ମସିହାରେ ଯେ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲୁ, ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଧ୍ୟୟନ କରାଯିବା ଏବଂ ଘୋଷଣା କରାଯିବା ଉଚିତ।" Manuscript Releases, volume 15, 371.

> "ଚେତାବନୀ ଆସିଯାଇଛି: 1842, 1843, ଏବଂ 1844 ମସିହାରେ ଯେତେବେଳେ ସନ୍ଦେଶ ଆସିଲା, ସେଥିଠାରୁ ଆମେ ଯେ ବିଶ୍ୱାସର ଭିତ୍ତି ଉପରେ ନିର୍ମାଣ କରୁଆସୁଛୁ, ତାହାକୁ ବିଚଳିତ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ବସ୍ତୁକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଦିଆଯିବ ନାହିଁ। ମୁଁ ଏହି ସନ୍ଦେଶରେ ଥିଲି, ଏବଂ ସେଠାରୁ ଆଜିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଜଗତର ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ରହିଛି, ପରମେଶ୍ୱର ଆମକୁ ଯେ ଆଲୋକ ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାପ୍ରତି ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ରହି। ଆମେ ସେହି ମଞ୍ଚରୁ ଆମ ପାଦ ହଟାଇବାର ପ୍ରସ୍ତାବ ରଖୁନାହୁଁ, ଯାହା ଉପରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେବେ ଆମେ ଦିନକୁ ଦିନ ଗମ୍ଭୀର ପ୍ରାର୍ଥନା ସହିତ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଖୋଜୁଥିଲୁ, ଆଲୋକର ସନ୍ଧାନ କରୁଥିଲୁ। ତୁମେ କି ଭାବୁଛ, ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ଯେ ଆଲୋକ ଦେଇଛନ୍ତି, ମୁଁ ସେହି ଆଲୋକକୁ ତ୍ୟାଗ କରିପାରିବି? ସେହି ଆଲୋକ ଅନାଦି ଶିଳା ସଦୃଶ ହେବାକୁ ଥିବା। ଯେଦିନଠାରୁ ଏହା ଦିଆଯାଇଥିଲା, ସେଦିନଠାରୁ ଏହା ମୋତେ ପଥପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଆସିଛି।" Review and Herald, April 14, 1903.

ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତା ଓ ଯେଉଁ ଇତିହାସରେ ସେହି ବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା, ସେ ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ ଇତିହାସ ସହ ସମାନାନ୍ତର ଏବଂ ତାହାକୁ ଚିତ୍ରିତ କରେ—କିଛି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ସୀମାବଧକତା ସହିତ। ସେହି ଉଭୟ ଇତିହାସ ଦୈବୀ ଭାଷାବିଦ୍‌ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା "ସତ୍ୟ" ଶବ୍ଦ ଗଠନ ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ତିନୋଟି ଅକ୍ଷର ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି। ଏବଂ ସେହି "ସତ୍ୟ" ଶବ୍ଦ ଅନନ୍ତକାଳୀନ ସୁସମାଚାରକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଆରମ୍ଭକାଳରେ ମିଲରାଇଟମାନଙ୍କର ଇତିହାସ ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଶେଷକାଳର ଯେଉଁ ଇତିହାସ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି, ସେମାନେ ସମାନ୍ତରାଳ ଇତିହାସ; କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କିଛି ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଛି।

ପ୍ରଥମ ଦୂତ ବିଚାରକାର୍ଯ୍ୟର ଆରମ୍ଭକୁ ଘୋଷଣା କରେ, ଏବଂ ତୃତୀୟ ଦୂତ ବିଚାରକାର୍ଯ୍ୟର ସମାପ୍ତିକୁ ଘୋଷଣା କରେ। ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଗଠନର ଉପରେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଇତିହାସ ଉନ୍ମୋଚିତ ହୋଇଥିଲା, ସେହି ଗଠନ ତାହାର ଆରମ୍ଭିକ ଇତିହାସ ଓ ତାହାର ଶେଷରେ ସମାନ ଅଟେ। ଇତିହାସରେ ସେମାନେ ଯେପରି ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେହିପରି ଉଭୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ତିନି ଦୂତଙ୍କ ତିନୋଟି ପଦକ୍ଷେପକୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କରାଯାଇପାରେ। ଏବଂ ସେହି ତିନି ଦୂତ ମାନେ ସେହି ତିନୋଟି ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି। ତେଣୁ, ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଉଭୟ ପ୍ରାନ୍ତରେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଘଟଣାକ୍ରମ ତିନି ଦୂତଙ୍କ ତିନୋଟି ପଦକ୍ଷେପର ଉପରେ ଆଧାରିତ, ଯାହା ମାଇଲଫଳକ ସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ସେହି ତିନୋଟି ଇବ୍ରୀୟ ଅକ୍ଷର ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ, ଯେଉଁମାନେ "ସତ୍ୟ" ଶବ୍ଦଟି ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି।

ଆଲ ୍ଫା ହେଉଛି ଆଡେ ୍ବଣ୍ଟ ିଜ ୍ମର ଆରମ୍ଭ , ଓମେଗା ଆଡେ ୍ବଣ୍ଟ ିଜ ୍ମର ଶେଷ; ଏବଂ ମଝିର ଅକ୍ଷ ର, ଯାହା ତ୍ର ୟୋଦଶ ଅକ୍ଷ ର, ସେହିପରି ଆଡେ ୍ବଣ୍ଟ ିଜ ୍ମର ଆରମ୍ଭ ରୁ ତାହାର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ବିଦ୍ରେ ାହକୁ ଚିହ୍ନ ିତ କରେ।

ଆମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପଥ କେଉଁଠାରେ ଅଛି ବୋଲି ଶିକ୍ଷିତ ହେଉଛୁ:

> ହେ ଈଶ୍ୱର, ତୁମର ପଥ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନରେ ଅଛି; ଆମର ଈଶ୍ୱର ସମାନ ଏତେ ମହାନ ଈଶ୍ୱର କିଏ? ଗୀତସଂହିତା 77:13.

ପବିତ୍ରାଳୟରେ ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ପଥ ତିନି ଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶମାନଙ୍କ ପରି ସେହି ଏକେ ତିନିଟି ପଦକ୍ଷେପରେ ଗଠିତ। ପ୍ରାଙ୍ଗଣରେ ପରମେଶ୍ୱରଭୟ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଏକ ନିବେଦନ ଅର୍ପଣ କରିବାକୁ ଏବଂ ଧର୍ମୀଗଣନା ସୁନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କରେ। ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ପବିତ୍ରୀକରଣର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି—ଧୂପବେଦୀ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ପ୍ରାର୍ଥନାଜୀବନ, ପ୍ରସ୍ତାବିତ ରୋଟୀର ମେଜ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ଅଧ୍ୟୟନଜୀବନ, ଏବଂ ଦୀପାଧାରମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ସେବାଜୀବନ। ମହାପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ ନ୍ୟାୟବିଚାରର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶରେ ଯେପରି ପରମେଶ୍ୱରଭୟର ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ହୋଇଛି, ସେହି ଭୟ ଯେତେବେଳେ ଆମର ଅଧିକାର ହୁଏ, ଆମେ ପ୍ରାଙ୍ଗଣରେ କ୍ରୁଶର ପାଦଦେଶରେ ଧର୍ମୀଗଣନା ଅନ୍ୱେଷଣ କରୁ। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଧର୍ମୀଗଣିତ ହୁଅଁ (ଧର୍ମିକ କରାଯାଉଁ), ସେତେବେଳେ ଆମେ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ପବିତ୍ରୀକୃତ ଜୀବନର ନୂତନତାରେ (ପବିତ୍ରତାରେ ବୃଦ୍ଧି) ଚାଲିବାକୁ ଲାଗୁଁ। ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ ଜଣେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହା ମିଲରୀୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦ୍ୱିତୀୟ ଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ସମୟରେ, ମଧ୍ୟରାତ୍ରୀର ଘୋଷଣା ସହ ନିଷ୍ପାଦିତ ହୋଇଥିଲା। ଧର୍ମୀଗଣିତ ଓ ପବିତ୍ରୀକୃତ ହୋଇ ଆମେ ମହାପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ନ୍ୟାୟବିଚାର ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଅଁ। ପବିତ୍ରାଳୟର ଏହି ତିନିଟି ପଦକ୍ଷେପ, ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟମାନଙ୍କ ସହିତ, ତିନିଟି ଧର୍ମତାତ୍ତ୍ୱିକ ପଦକୁ—ଧର୍ମୀଗଣନା, ପବିତ୍ରୀକରଣ ଏବଂ ମହିମାପ୍ରାପ୍ତି—ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ତିନି ଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବେ ପ୍ରଥମ ଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବେ "ସତ୍ୟ" ଶବ୍ଦଟି ଗଠନ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ସେହି ତିନିଟି ଅକ୍ଷରକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ପବିତ୍ରସ୍ଥାନର ପ୍ରାଙ୍ଗଣରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଏହି ତିନୋଟି ପଦକ୍ରମକୁ ଦେଖୁଛୁ। ପବିତ୍ରସ୍ଥାନରେ ପ୍ରବେଶର ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ରମ ନିଶ୍ଚୟ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନର ଶେଷ ପଦକ୍ରମକୁ ଚିତ୍ରିତ କରିବାକୁ ହେବ, ଯେପରି ପ୍ରଥମ ଦୂତ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ସହ ସମାନାନ୍ତର ଅଟେ। ପ୍ରାଙ୍ଗଣର ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ରମ ହେଉଛି ଅର୍ପଣର ବଧ, ଯାହା ଧର୍ମୀକଗଣନାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଦ୍ୱିତୀୟ ପଦକ୍ରମ ହେଉଛି ପ୍ରକ୍ଷାଳନପାତ୍ର, ଯେଉଁଠାରେ ଚର୍ବି (ପାପ) ଅପସାରିତ ହୁଏ ଏବଂ ଶେଷ ପଦକ୍ରମଗୁଡ଼ିକ ପୂର୍ବରୁ ଅର୍ପଣକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରାଯାଏ। ପ୍ରକ୍ଷାଳନପାତ୍ରର ଜଳ ଦ୍ୱିତୀୟ ପଦକ୍ରମର ଏକ ବିଶେଷ ଲକ୍ଷଣ ଅଟେ। ତୃତୀୟ ପଦକ୍ରମ ହେଉଛି ପ୍ରକୃତ ହୋମବଳି, ଯାହା କ୍ରୁଶ ଉପରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ପ୍ରତିରୂପିତ କରିଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ବିଚାର ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିଲା। ଏହି ସମାନ ତିନୋଟି ପଦକ୍ରମ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନର ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ରମରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି, ଯେପରି ଏହି ସମାନ ତିନୋଟି ପଦକ୍ରମ ପ୍ରଥମ ଦୂତର ବାର୍ତ୍ତାରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି। ଆଲ୍ଫା ଏବଂ ଓମେଗାର ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନର ଭିତରେ ଅଛି, ଯେପରି ତାହା ତିନି ଦୂତଙ୍କର ବାର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କରେ ଅଛି, ଏବଂ ଯେପରି "truth" ଶବ୍ଦଟି ଗଠନ କରୁଥିବା ଅକ୍ଷରମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି।

୨୩୦୦-ବର୍ଷୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ଏହି ସମାନ ଗଠନକୁ ଧାରଣ କରେ। ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ତିନୋଟି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ସହ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ 1844 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 22 ତାରିଖରେ ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାର ଆଗମନରେ ଶେଷ ହେଲା। ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ପାଞ୍ଚଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ରେଖାକୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରେ, ଏବଂ ୨୩୦୦-ବର୍ଷୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆରମ୍ଭରେ ଥିବା ଇତିହାସ, ସେହି ପାଞ୍ଚଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ପ୍ରତ୍ୟେକଟିର ଶେଷ ଇତିହାସକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ୨୩୦୦-ବର୍ଷୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷରେ ତିନୋଟି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ରହିଛି, ଏବଂ ଏହା ତିନୋଟି ବାର୍ତ୍ତା ସହ ଶେଷ ହୁଏ।

ଇ. ପୂ. 457 ମସିହାରେ ଏହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆରମ୍ଭ ବିପଦ୍‌ସଂକୁଳ ସମୟରେ ଘଟିଥିଲା ଏବଂ ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ ଫେରିଆସି ମନ୍ଦିର ଓ ନଗରକୁ ପୁନଃନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥିଲା। ଭବିଷ୍ୟବାଣୀ ସହ ସମ୍ମତିରେ, ଇ. ପୂ. 457 ମସିହାରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ 49 ବର୍ଷ ପରେ ବିପଦ୍‌ସଂକୁଳ ସମୟରେ ସମାପ୍ତ ହେଲା। 49 ବର୍ଷର ଆରମ୍ଭ 49 ବର୍ଷର ଶେଷକୁ ଚିତ୍ରିତ କରେ।

ଇ. ପୂ. ୪୫୭ ବର୍ଷ ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆରମ୍ଭକୁ ସୂଚିତ କରେ, ଯାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବପ୍ତିସ୍ମ ସମୟରେ ତାଙ୍କର ଅଭିଷେକକୁ ଚିହ୍ନଟ କରେ। ତାଙ୍କର ଅଭିଷେକ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟର ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କଲା, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେ ଏକ ଜନସମୂହକୁ ଏକତ୍ର କରୁଥିଲେ, ଯେମାନେ ପୁରୁଣା ଯିରୁଶାଲେମର ନୁହେଁ, ବରଂ ନୂତନ ଯିରୁଶାଲେମର ନାଗରିକ ହେବେ; ଯେପରି ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲକୁ ଇ. ପୂ. ୪୫୭ ବର୍ଷରେ ପ୍ରକୃତ ଯିରୁଶାଲେମକୁ ପୁନର୍ନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ ଏକତ୍ର କରାଯାଇଥିଲା।

ଖ୍ରୀଷ୍ଟପୂର୍ବ ୪୫୭ ମସିହା ଏହି ସେହି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆରମ୍ଭକୁ ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଯାହା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରେ କେବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ କ୍ରୁଶବିଦ୍ଧ କରାଯିବ। ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ କ୍ରୁଶର ଇତିହାସକୁ ୧୮୪୪ ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର ୨୨ର ମହା ନିରାଶା ସହିତ ସମାନାନ୍ତର କରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ସେ ଲାଲ ସମୁଦ୍ର ଅତିକ୍ରମଣର ଇତିହାସକୁ ମଧ୍ୟ ମହା ନିରାଶା ସହିତ ସମରେଖିତ କରିଛନ୍ତି। ଖ୍ରୀଷ୍ଟପୂର୍ବ ୪୫୭ ମସିହାରେ ଏକ ନିରାଶା ଥିଲା, ଯାହା ଲାଲ ସମୁଦ୍ରତୀରେ ଇବ୍ରୀମାନଙ୍କର ନିରାଶା, ଆଡ୍ଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମହା ନିରାଶା, କ୍ରୁଶ ସମୟରେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ନିରାଶା, ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟପୂର୍ବ ୪୫୭ ମସିହାରେ ଏଜ୍ରାଙ୍କର ନିରାଶାର ପ୍ରତିରୂପ ଥିଲା।

> "ଏଜ୍ରା ଆଶା କରିଥିଲେ ଯେ ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ଲୋକ ଯିରୁଶାଲେମକୁ ଫେରିବେ, କିନ୍ତୁ ଆହ୍ୱାନକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ନିରାଶାଜନକ ଭାବେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଳ୍ପ ଥିଲା। ଯେମାନେ ଘରବାଡ଼ି ଓ ଜମିଜାଗା ଅର୍ଜନ କରିଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କର ଏହି ସମ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାର କୌଣସି ଇଚ୍ଛା ନଥିଲା। ସେମାନେ ସୁବିଧା ଓ ସ୍ୱାଚ୍ଛନ୍ଦ୍ୟକୁ ଭଲପାଉଥିଲେ ଏବଂ ସେଠାରେ ରହିବାରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଥିଲେ। ସେମାନଙ୍କ ଉଦାହରଣ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ବାଧା ସିଦ୍ଧ ହେଲା, ଯେମାନେ ଅନ୍ୟଥା ବିଶ୍ୱାସରେ ଅଗ୍ରସର ହେଉଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ନିଜ ଭାଗ୍ୟକୁ ଯୋଡ଼ିବାକୁ ବାଛି ପାରୁଥାନ୍ତେ।" Prophets and Kings, 612.

ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପୂର୍ବ ୪୫୭ ବର୍ଷ ଏହିପରି ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ଆରମ୍ଭକୁ ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଯାହା ଏହା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରେ ଯେ କେବେ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ୍‌ଦେବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିତ୍ୟକ୍ତ ହେବେ ଏବଂ ସୁସମାଚାର ଅନ୍ୟଜାତିମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ନିଆଯିବ, ଏହା ଦ୍ୱାରା ବିଶେଷକରି ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ୍‌ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ୪୯୦ ବର୍ଷର ଏକ ବିଶେଷ ଅନୁଗ୍ରହକାଳର ଶେଷକୁ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଏ। ତେଣୁ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପୂର୍ବ ୪୫୭ ବର୍ଷ ସେମାନଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହକାଳର ଆରମ୍ଭକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦ ୩୪ ବର୍ଷ ସେମାନଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହକାଳର ଶେଷକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଯାହା ଏହାର ଏକ ପ୍ରତିରୂପ ଯେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଅନୁଗ୍ରହକାଳ ୧୮୪୪ ମସିହାରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ରବିବାର ନିୟମରେ ଶେଷ ହୁଏ।

୨୩୦୦-ବର୍ଷର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀରେ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଆହୁରି କିଛି କାଳ-ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ସମସ୍ତେ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗାର ଚିହ୍ନ ବହନ କରେ। ସେମାନଙ୍କର ଆରମ୍ଭ ସେମାନଙ୍କର ଶେଷକୁ ପ୍ରତିପାଦିତ କରେ।

ଏହା ଧ୍ୟାନ ଦେବା ପାଇଁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ, ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ରକ୍ଷକ ଭାବେ ନିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲଙ୍କୁ କେବଳ ତାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ରକ୍ଷକ ନୁହେଁ, ବରଂ ତାଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀଗୁଡ଼ିକର ମଧ୍ୟ ରକ୍ଷକ ଭାବେ ନିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା। ପ୍ରଭୁ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ ସହିତ ଚୁକ୍ତିରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ, ସେତେବେଳେ ସେ ଦୁଇଟି ପଥର ଫଳକରେ ଲିଖିତ ଦଶ ଆଜ୍ଞାର ରକ୍ଷକ ଭାବେ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତ କଲେ। ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେ ମିଲେରାଇଟ ଇତିହାସରେ ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲ ସହିତ ଚୁକ୍ତିରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ, ସେତେବେଳେ 1843 ଏବଂ 1850 ର ପାଇଓନିୟର ଚାର୍ଟଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ହବକ୍‌କୂକର ଦୁଇଟି ଫଳକ ଉପରେ ପ୍ରତିପାଦିତ ତାଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ବାକ୍ୟର ରକ୍ଷକ ଭାବେ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତ କଲେ। ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲର ଆରମ୍ଭ ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲର ଆରମ୍ଭକୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତସ୍ୱରୂପ ପ୍ରକାଶ କରେ।

> "ପ୍ରଭୁ ତାଙ୍କର ଲୋକ ଇସ୍ରାଏଲଙ୍କୁ ଡାକି ବାହାର କଲେ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଜଗତରୁ ପୃଥକ କଲେ, ଯେପରି ସେ ତାଙ୍କ ହସ୍ତରେ ଏକ ପବିତ୍ର ନ୍ୟାସ ସମର୍ପଣ କରିପାରନ୍ତି। ସେ ତାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଭଣ୍ଡାରୀ ରୂପେ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତ କଲେ; ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନିଜ ବିଷୟର ଜ୍ଞାନ ସଂରକ୍ଷିତ ରହିବାକୁ ସେ ଉଦ୍ଦିଶ୍ୟ କଲେ। ସେମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସ୍ୱର୍ଗର ଆଲୋକ ପୃଥିବୀର ଅନ୍ଧକାରମୟ ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବାକୁ ଥିଲା, ଏବଂ ସମସ୍ତ ଜାତିଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତିପୂଜାରୁ ଫେରି ଜୀବନ୍ତ ଓ ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଆହ୍ୱାନ କରୁଥିବା ଏକ ସ୍ୱର ଶୁଣାଯିବାକୁ ଥିଲା।"

"ଯଦି ହିବ୍ରୁମାନେ ତାଙ୍କ ୁ ନ୍ୟ ସ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ବିଶ୍ୱ ।ସପାତ୍ର ତା ପ୍ର ତି ସତ୍ୟ ନିଷ ୍ ରହିଥାନ୍ତେ , ତେବେ ସେମାନେ ଜଗତରେ ଏକ ଶକ୍ତ ି ରୂପେ ପ୍ର ତିଷ ି ତ ହେଉଥାନ୍ତେ । ଈଶ୍ୱ ର ସେମାନଙ୍କ ର ପ୍ର ତିରକ୍ଷ । ହୁଅନ୍ତେ , ଏବଂ ସେ ସେମାନଙ୍କ ୁ ସମସ୍ତ ଅନ୍ୟ ଜାତିଠାରୁ ଉଚ୍ଚ କରିଥାନ୍ତେ । ତାଙ୍କ ର ପରାକ୍ର ମ ଓ ସତ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ମାଧ ମରେ ପ୍ର କାଶିତ ହୁଏଥାନ୍ତ ।, ଏବଂ ତାଙ୍କ ର ଜ୍ଞ ।ନମୟ ଓ ପବିତ୍ର ଶାସନାଧୀନରେ ସେମାନେ ପ୍ର ତିମାପୂଜାର ପ୍ର ତ୍ୟେ କ ରୂପ ଉପରେ ତାଙ୍କ ର ଶାସନର ଶ୍ରେ ଷ ୍ତାର ଏକ ଉଦାହରଣରୂପେ ପ୍ର କାଶିତ ହୁଏଥାନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ସହିତ କରିଥିବା ଚୁକ୍ତ ି କୁ ପାଳନ କଲେ ନାହିଁ। ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଜାତିମାନଙ୍କ ର ପ୍ର ତିମାପୂଜକ ଆଚାର-ବିଚାରକୁ ଅନୁସରଣ କଲେ; ଏବଂ ପୃଥିବୀରେ ନିଜ ସୃଷ୍ଟ ି କର୍ତ୍ତ ାଙ୍କ ନାମକୁ ସ୍ତ ୁତିର ବିଷୟ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ , ତାହାକୁ ଅବମାନର ବିଷୟ କରିଦେଲେ।"

"ତଥାପି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ସାଧିତ ହେବାକୁ ହେବ। ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାର ଜ୍ଞାନ ସମସ୍ତ ଜଗତକୁ ଦିଆଯିବାକୁ ହେବ। ଈଶ୍ୱର ନିଜ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ଦମନର ହସ୍ତ ଆଣିଲେ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଜାତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଦୀରୂପେ ଛିଟରାଇଦେଲେ। କଷ୍ଟଭୋଗରେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକେ ନିଜ ଅପରାଧ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପ କଲେ, ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଖୋଜିଲେ। ଏପରିଭାବେ ଅନ୍ୟଜାତିମାନଙ୍କ ଦେଶମାନଙ୍କ ସମଗ୍ରେ ଛିଟରାଇଯାଇ ସେମାନେ ସତ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜ୍ଞାନକୁ ଦୂରଦୂରନ୍ତରେ ପ୍ରଚାର କଲେ।"

"ଏହି ଦିନରେ, ଯେପରି ସେ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲକୁ ଆହ୍ୱାନ କରିଥିଲେ, ସେହିପରି ଈଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀକୁ ପୃଥିବୀରେ ଏକ ଆଲୋକରୂପେ ଦୃଢ଼ଭାବେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେବାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରିଛନ୍ତି। ସତ୍ୟର ପ୍ରବଳ ବିଭାଜକ ଖଡ୍ଗଦ୍ୱାରା,—ପ୍ରଥମ, ଦ୍ୱିତୀୟ, ଓ ତୃତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା,—ସେ ଏକ ଜନସମୂହକୁ ମଣ୍ଡଳୀଗୁଡ଼ିକରୁ ଓ ଜଗତରୁ ପୃଥକ୍ କରିଛନ୍ତି, ଯେଣିକି ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସହିତ ଏକ ପବିତ୍ର ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ଆଣିପାରନ୍ତି। ସେ ତାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଭଣ୍ଡାରରକ୍ଷକ ଭାବେ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏହି ସମୟ ପାଇଁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ମହାନ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ସମର୍ପଣ କରିଛନ୍ତି। ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲଙ୍କୁ ଯେପରି ପବିତ୍ର ଈଶ୍ୱରୀୟ ବାଣୀଗୁଡ଼ିକ ସମର୍ପିତ ହୋଇଥିଲା, ସେହିପରି ଏଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଜଗତକୁ ପ୍ରଚାର କରିବା ପାଇଁ ଏକ ପବିତ୍ର ନ୍ୟାସ ଅଟେ।

"ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ ଘୋଷଣା କରେ ଯେ ପ୍ରଥମ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ତାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶକୁ 'ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜାତି, ଓ କୁଳ, ଓ ଭାଷା, ଓ ଲୋକ'ଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରକାଶ କରିବେ।" ସେହି ଏକେ ତ୍ରିବିଧ ସନ୍ଦେଶର ଅଂଶରୂପ ଥିବା ତୃତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କର ସତର୍କବାଣୀ, ଯାହା ଏହି ସମୟ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସନ୍ଦେଶ, ସେହିପରି କମ ବ୍ୟାପକ ହେବ ନାହିଁ। ଯେ ଧ୍ୱଜପଟରେ 'ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞାମାନ ଓ ଯୀଶୁଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ' ଲିଖିତ ଅଛି, ସେହି ଧ୍ୱଜକୁ ଉଚ୍ଚରେ ଉତ୍ତୋଳନ କରାଯିବ। ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ସନ୍ଦେଶର ଶକ୍ତି ତୃତୀୟ ସନ୍ଦେଶରେ ଅଧିକ ପ୍ରବଳ କରାଯିବ। ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀରେ ଏହାକୁ ଏପରି ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ, ଆକାଶମଣ୍ଡଳର ମଧ୍ୟଭାଗରେ ଉଡୁଥିବା ଜଣେ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ଏହାକୁ ଘୋଷଣା କରୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏହା ସମଗ୍ର ଜଗତର ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷଣ କରିବ।"

"ମରଣଶୀଳ ମଣିଷମାନଙ୍କୁ କେବେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଭୟାବହ ସତର୍କବାଣୀମଧ୍ୟରୁ ସର୍ବାଧିକ ଭୟଙ୍କରଟି ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କର ସନ୍ଦେଶରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଛି। ନିଶ୍ଚୟ ଏହା ଏମିତି ଭୟଙ୍କର ପାପ ହେବ, ଯାହା ଉପରେ କୃପାର କୌଣସି ମିଶ୍ରଣ ବିନା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କ୍ରୋଧ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ। କିନ୍ତୁ ଏହି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟ ସମ୍ପର୍କରେ ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ଧକାରରେ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯାଇନାହିଁ; ପଶୁ ଏବଂ ତାହାର ପ୍ରତିମାର ଉପାସନା ବିରୁଦ୍ଧରେ ସତର୍କବାଣୀଟି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଚାରଦଣ୍ଡର ଆଗମନ ପୂର୍ବରୁ ଜଗତକୁ ଦିଆଯିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଯେପରି ସମସ୍ତେ ଜାଣିପାରନ୍ତୁ ଯେ କାହିଁକି ସେହି ବିଚାରଦଣ୍ଡ ଆସୁଛି, ଏବଂ ତାହାରୁ ପଳାଇବା ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ପାଇପାରନ୍ତୁ।" Signs of the Times, January 25, 1910.

ହବକ୍କୁକ ଅଧ୍ୟାୟ ଦୁଇର ପୂରଣରେ ସେହି ଦୁଇଟି ତାଲିକାର ପ୍ରସ୍ତୁତି କିଛି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ପୂରଣ ଥିଲା।

ମୁଁ ମୋର ପାହାରାର ସ୍ଥ ।ନରେ ଦଣ୍ଡ ।ୟମାନ ହେବି, ଏବଂ ମୁଁ ଦୁର୍ଗଶିଖର ଉପରେ ନିଜକୁ ସ୍ଥ ।ପନ କରିବି; ସେ ମୋତେ କ'ଣ କହିବେ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ତାଡନା କରାଯିବ, ସେତେବେଳେ ମୁଁ କ'ଣ ଉତ୍ତ ର ଦେବି, ତାହା ଦେଖିବା ପାଇଁ ମୁଁ ନଜର ରଖିବି। ଏବଂ ସଦାପ୍ର ଭୁ ମୋତେ ଉତ୍ତ ର ଦେଇ କହିଲେ, ଦର୍ଶନଟି ଲେଖ, ଏବଂ ତାହାକୁ ଫଳକମାନଙ୍କ ଉପରେ ସ୍ପ ଷ୍ଟ ଭାବରେ ଲେଖ, ଯେପରି ଯେ କେହି ତାହା ପଢ଼ିବ, ସେ ଦୌଡ଼ିପାରିବ।

କାରଣ ଦର୍ଶନଟି ଅଧୁନାପି ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ପାଇଁ ଅଛି; କିନ୍ତୁ ଶେଷକାଳରେ ତାହା କହିବ, ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ପ୍ରମାଣିତ ହେବ ନାହିଁ; ଯଦିଓ ତାହା ବିଳମ୍ବିତ ହୁଏ, ତଥାପି ତାହା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କର; କାରଣ ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ, ତାହା ବିଳମ୍ବ କରିବ ନାହିଁ।

ଦେଖ, ଯାହାର ଆତ୍ମା ଅହଂକାରରେ ଫୁଲିଉଠିଛି, ସେଥିରେ ସରଳତା ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ନ୍ୟାୟୀ ନିଜ ବିଶ୍ୱାସଦ୍ୱାରା ବଞ୍ଚିବେ। ହବକ୍‌କୂକ 2:1–4।

୧୮୪୩ ମସିହାର ପାଇଓନିୟର ଚାର୍ଟ ଏବଂ ୧୮୫୦ ମସିହାର ପାଇଓନିୟର ଚାର୍ଟ—ଉଭୟର ପ୍ରସ୍ତୁତି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଏକ ପୂରଣ ଥିଲା। ହବକ୍‌କୂକଙ୍କ ତାଲିକାମାନଙ୍କର ଅଧ୍ୟୟନ ଏହାର ପ୍ରଚୁର ପ୍ରମାଣ ଯୋଗାଇଥାଏ। କିନ୍ତୁ ହବକ୍‌କୂକର ଏହି ଅଂଶ ଆମର ଆଲୋଚନାର ଏହି ବିଷୟରେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବଦାନ ରାଖେ।

"ମୁଁ ଦେଖିଛି ଯେ 1843ର ଚାର୍ଟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହସ୍ତଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ଥିଲା, ଏବଂ ଏହାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ; ସଂଖ୍ୟାଗୁଡ଼ିକ ସେ ଯେପରି ଚାହୁଁଥିଲେ ସେପରି ଥିଲା; ତାଙ୍କର ହସ୍ତ ସେଥିରେ ରହି କିଛି ସଂଖ୍ୟାରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଭୁଲକୁ ଆଚ୍ଛାଦିତ କରି ରଖିଥିଲା, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କର ହସ୍ତ ସରାଯାଇନଥିଲା, ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ତାହାକୁ ଦେଖିପାରିଲେ ନାହିଁ।" Early Writings, 74, 75.

୧୮୪୩ ପରେ, ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଚାର୍ଟ ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମ (୧୮୪୩) ଚାର୍ଟଟି ପ୍ରେରଣା ବ୍ୟତୀତ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ।

"ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ ସତ୍ୟକୁ ପଟ୍ଟିକାମାନଙ୍କ ଉପରେ ସ୍ପଷ୍ଟଭାବେ ପ୍ରକାଶ କରାଯିବା ଉଚିତ, ଯେ ପୃଥିବୀ ଓ ତାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ପ୍ରଭୁଙ୍କର, ଏବଂ ଏହାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଉପାୟସମୂହକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ ପୁରୁଣା ଚାର୍ଟଟି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ଥିଲା, ଏବଂ ପ୍ରେରଣା ବ୍ୟତୀତ ତାହାର ଗୋଟିଏ ମଧ୍ୟ ଚିତ୍ର କିମ୍ବା ସଂଖ୍ୟାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ ସେହି ଚାର୍ଟର ଚିହ୍ନମାନେ ଯେପରି ଈଶ୍ୱର ଚାହୁଁଥିଲେ ସେପରି ଥିଲେ, ଏବଂ କିଛି ଚିହ୍ନରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଭୁଲ ଉପରେ ତାଙ୍କର ହସ୍ତ ଥିଲା ଓ ତାହାକୁ ଆଡ଼ୁକରି ରଖିଥିଲା, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କର ହସ୍ତ ହଟାଯାଇନଥିଲା ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ତାହାକୁ ଦେଖିବାକୁ ପାରିବେ ନାହିଁ।" Spalding and Magan, 2.

ଭାଇ ନିକୋଲ୍ସଙ୍କ ସହିତ ବସବାସ କରୁଥିବା ସମୟରେ (ଯିଏ 1850 ର ଚାର୍ଟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ), ସେ ଯେତେବେଳେ ଚାର୍ଟଟି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିଲେ, ସେହି ସମୟରେ ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ୍ କହିଥିଲେ ଯେ ସେ ବାଇବେଲରେ 1850 ର ଚାର୍ଟକୁ ଦେଖିଥିଲେ।

"ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ ଭାଇ ନିକୋଲ୍ସଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେହି ଚାର୍ଟର ପ୍ରକାଶନକାର୍ଯ୍ୟରେ ପରମେଶ୍ୱର ଥିଲେ। ମୁଁ ଦେଖିଲି ଯେ ବାଇବେଲରେ ଏହି ଚାର୍ଟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀ ଥିଲା, ଏବଂ ଯଦି ଏହି ଚାର୍ଟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ, ଯଦି ଏହା ଜଣେ ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ, ତେବେ ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସେପରି; ଏବଂ ଯଦି ଜଣେ ବଡ଼ ମାପରେ ଅଙ୍କିତ ଏକ ନୂତନ ଚାର୍ଟର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଭବ କରିଥାଏ, ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି।" Manuscript Releases, volume 13, 359.

ହବକ୍‌କୂକଙ୍କୁ ଏହିପରି ଆଜ୍ଞା ଦିଆଯାଇଥିଲା: "ଦର୍ଶନଟି ଲେଖ, ଏବଂ ତାହାକୁ ଫଳକମାନଙ୍କ ଉପରେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରି ଲେଖ।" ହବକ୍‌କୂକଙ୍କର ସେହି ଦୁଇ ଫଳକ ସେହି ଚୁକ୍ତିର ପ୍ରତୀକ ଥିଲା, ଯାହା ଈଶ୍ୱର ଆଡ୍‌ଭେଣ୍ଟିଜମ୍ ସହିତ କରିଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ସେ ତାହାଙ୍କୁ ନିଜର ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମାନଙ୍କର ନ୍ୟାସରକ୍ଷକ କରିଥିଲେ; ଯେପରି ସେ ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ୍ ସହିତ ଚୁକ୍ତି କରିଥିବାବେଳେ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଦୁଇ ଫଳକ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ନ୍ୟାସରକ୍ଷକ ହେବାର ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଇଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ହବକ୍‌କୂକ ସେହି ଫଳକମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉପାସକମାନଙ୍କର ଦୁଇ ଶ୍ରେଣୀକୁ ଚିହ୍ନଟ କରନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଦର୍ଶନଟିକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଥିଲେ। ଗୋଟିଏ ଶ୍ରେଣୀ—ଯାହାଙ୍କର "ଆତ୍ମା ଗର୍ବରେ ଉତ୍ତୋଳିତ" ଏବଂ ଯେ "ସରଳ ନୁହେଁ"; ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଶ୍ରେଣୀ—ଯେଉଁମାନେ "ଧର୍ମୀ" ଭାବେ ଚିହ୍ନଟ, ଯେ "ନିଜ ବିଶ୍ୱାସଦ୍ୱାରା ବଞ୍ଚିବେ।"

ହବକୂକଙ୍କ ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ କରେ ଯେ ଯେମାନେ ଧର୍ମୀକୃତ, ସେମାନେ ଦୁଇଟି ତାଲିକା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀମୂଳକ ବାକ୍ୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ ଏକ ବିଶ୍ୱାସ ଦ୍ୱାରା ବଞ୍ଚୁଛନ୍ତି; ଏହିପରି, ଯେମାନେ ଧର୍ମୀକୃତ ନୁହନ୍ତି,

ସେମାନେ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଆରମ୍ଭକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି। ମୁଁ ଯେ ବିଷୟଟି ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାକୁ ଚାହେଁ, ସେହିଟି କିଛି ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ବିଚାର କରିଥିବା ଏକ ଅନୁଚ୍ଛେଦ ଉପରେ ଆଧାରିତ। ଏହା ଏପରି ପଢ଼ାଯାଏ:

> "କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ, ୨୩୦୦ ଦିନ ସହିତ ତାହାର ସମ୍ପର୍କରେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞାମାନ ଏବଂ ଯୀଶୁଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ପରି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ, ଅତୀତର ଆଗମନ ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା, ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତି କ'ଣ ତାହା ପ୍ରକାଶ କରିବା, ସନ୍ଦେହକାରୀମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସକୁ ସ୍ଥିର କରିବା, ଏବଂ ଗୌରବମୟ ଭବିଷ୍ୟତକୁ ନିଶ୍ଚିତତା ଦେବା ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଉପଯୁକ୍ତ। ମୁଁ ପୁନଃପୁନି ଦେଖିଛି ଯେ, ଏହିଗୁଡ଼ିକ ହିଁ ସେହି ପ୍ରମୁଖ ବିଷୟ ଥିଲା, ଯାହାର ଉପରେ ଦୂତମାନେ ନିବିଡ଼ ଭାବେ ଅବସ୍ଥାନ କରିବା ଉଚିତ।" Early Writings, 63.

ଆମେ ଏମାତ୍ର ଏହି ଚାରିଟି ସତ୍ୟର ସମଗ୍ର ପୁନରାବଲୋକନ କରିଛୁ; ପବିତ୍ରସ୍ଥାନ, 2300 ଦିନ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞାମାନ ଏବଂ ଯୀଶୁଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ। ଆମେ ଏହି ଚାରିଟି ସତ୍ୟକୁ ସେହି ସତ୍ୟର ରୂପରେଖାଭିତରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛୁ, ଯାହା "ଅତୀତ ଆଡଭେଣ୍ଟ ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା ଏବଂ ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ଥିତି କ'ଣ ତାହା ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଗଣନାକୃତ ହୋଇଛି।" ସେହି ରୂପରେଖା ହେଉଛି "ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖର ନିୟମ," ଏହା ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗାର ସ୍ୱାକ୍ଷର, ଏବଂ ଏହା ସତ୍ୟର ରୂପରେଖା; କାରଣ "ସତ୍ୟ" ଶବ୍ଦରେ ସେହି ଅନୁରୂପ ସ୍ୱାକ୍ଷର ନିହିତ ଅଛି, ଯେପରି ସେହି ଚାରିଟି ସତ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି, ଯେଗୁଡ଼ିକୁ "ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ" ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଯାହା ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଆରମ୍ଭକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିଲା।

ଯଦି ଅନ୍ୟ କିଛି ନୁହେଁ, ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ଆମେ ଯେ "ସତ୍ୟ" ବୋଲି ଅନୁବାଦିତ ଶବ୍ଦଟିକୁ ବିଚାର କରୁଛୁ, ସେହିଟା ହେଉଛି ଅନନ୍ତ ସୁସମାଚାରର ଗଠନମୂଳକ ଢାଞ୍ଚା, ଏବଂ ସେହିଟା ହେଉଛି ଅନ୍ତିମ ସତର୍କବାଣୀର ସନ୍ଦେଶର ଗଠନମୂଳକ ଢାଞ୍ଚା, ଏବଂ ସେହିଟା ହେଉଛି ତୃତୀୟ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କ ସନ୍ଦେଶର ଗଠନମୂଳକ ଢାଞ୍ଚା, ଏବଂ ସେହିଟା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟର ଏକ ବିଶାଳ ଅଂଶ ଅଟେ।

ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟର ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟର ପ୍ରଥମ ତିନିଟି ପଦରେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ପ୍ରକାଶନରୂପେ ପ୍ରତିନିଧିତ ଶେଷ ସତର୍କବାଣୀର ସନ୍ଦେଶ, ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟର ଶେଷରେ ଦ୍ୱିତୀୟଥର ପାଇଁ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଆଯାଇଛି। ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟର ଶେଷ ଭାଗ ପୁରାତନ ନିୟମର ପ୍ରଥମ ପଦଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଏ ଏବଂ ପୁରାତନ ନିୟମର ଶେଷ ପଦଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଏ। ଏହି ଚାରିଟି ସନ୍ଦର୍ଭ ସହିତ, ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ରେଖା ଉପରେ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ରେଖା ସ୍ଥାପନ କରିବାର ଦୈବୀ ନିୟମକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରି, ଏହା ନିଷ୍କର୍ଷ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଶେଷ ସତର୍କବାଣୀର ସନ୍ଦେଶର ସମ୍ପର୍କ ଅଛି ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଙ୍କର ତାଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିତ ଜୀବମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ସହ। ଏହାର ସମ୍ପର୍କ ଅଛି ତାଙ୍କର ସୃଜନଶୀଳ ଶକ୍ତି ସହ। ଏହାର ସମ୍ପର୍କ ଅଛି ତାଙ୍କର ସୃଜନଶୀଳ ଶକ୍ତି କିପରି ତାଙ୍କର ମଣ୍ଡଳୀଙ୍କୁ ସଂଯୋଜିତ କରାଯାଏ ସେଥି ସହ। ଏହାର ସମ୍ପର୍କ ଅଛି ଦିବ୍ୟତ୍ୱର ସେହି ଗୁଣ ସହ, ଯାହା ଶେଷକୁ ଆରମ୍ଭ ସହିତ ପରିଚିହ୍ନିତ କରେ। ଏହା ଏମିତି ଏକ ସନ୍ଦେଶ, ଯାହା ଅନୁଗ୍ରହକାଳର ସମାପ୍ତିର ଠିକ୍ ପୂର୍ବରୁ ଆସେ, ଏବଂ ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ ମଧ୍ୟ। ଯେତେବେଳେ ଏହି ସବୁକୁ ଏକତ୍ର କରି ବିଚାର କରାଯାଏ, ଏହା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସୃଜନଶୀଳ ଶକ୍ତି ବିଷୟରେ! ଏବଂ ତାଙ୍କର ସୃଜନଶୀଳ ଶକ୍ତିର ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି ଆଦିପୁସ୍ତକର ଆରମ୍ଭରେ, ପ୍ରଥମ ପଦରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟର ତୃତୀୟ ପଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ।

> ଆରମ୍ଭରେ ପରମେଶ୍ୱର ଆକାଶମଣ୍ଡଳ ଓ ପୃଥିବୀକୁ ସୃଷ୍ଟି କଲେ। ଏବଂ ପୃଥିବୀ ଆକାରହୀନ ଓ ଶୂନ୍ୟ ଥିଲା; ଏବଂ ଗଭୀର ଜଳର ମୁହଁପଟରେ ଅନ୍ଧକାର ଥିଲା। ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମା ଜଳର ମୁହଁପଟରେ ବିଚରଣ କରୁଥିଲେ।
>
> ତାହାପରେ ପରମେଶ୍ୱର କହିଲେ, ଆଲୋକ ହେଉ; ଏବଂ ଆଲୋକ ହେଲା। ପରମେଶ୍ୱର ସେହି ଆଲୋକକୁ ଦେଖିଲେ ଯେ, ତାହା ଉତ୍ତମ; ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର ଆଲୋକକୁ ଅନ୍ଧକାରରୁ ପୃଥକ କଲେ। ପରମେଶ୍ୱର ଆଲୋକର ନାମ ଦିନ ରଖିଲେ, ଏବଂ ଅନ୍ଧକାରର ନାମ ରାତ୍ରି ରଖିଲେ। ଏବଂ ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଲା ଓ ପ୍ରଭାତ ହେଲା—ପ୍ରଥମ ଦିନ।
>
> ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର କହିଲେ, ଜଳମଧ୍ୟରେ ଏକ ବିସ୍ତାର ହେଉ, ଏବଂ ସେହିଟି ଜଳକୁ ଜଳରୁ ପୃଥକ କରୁ। ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର ସେହି ବିସ୍ତାର ସୃଷ୍ଟି କଲେ, ଏବଂ ବିସ୍ତାରର ତଳେ ଥିବା ଜଳକୁ ବିସ୍ତାରର ଉପରେ ଥିବା ଜଳରୁ ପୃଥକ କଲେ; ଏବଂ ତାହା ସେପରି ହେଲା। ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର ସେହି ବିସ୍ତାରର ନାମ ଆକାଶ ରଖିଲେ। ଏବଂ ସନ୍ଧ୍ୟା ଓ ପ୍ରଭାତ ହୋଇ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦିନ ହେଲା।

ତାହାପରେ ଈଶ୍ୱ ର କହିଲେ, ଆକାଶତଳର ଜଳ ଏକ ସ୍ଥ ାନରେ ସଂଗ୍ର ହିତ ହେଉ, ଏବଂ ଶୁଷ୍କ ଭୂମି ପ୍ର କାଶିତ ହେଉ; ଏବଂ ତାହା ସେପରି ହେଲା। ଏବଂ ଈଶ୍ୱ ର ଶୁଷ୍କ ଭୂମିର ନାମ ପୃଥିବୀ ରଖିଲେ; ଓ ଜଳର ସଂଗ୍ର ହକୁ ସମୁଦ୍ର ନାମ ଦେଲେ: ଏବଂ ଈଶ୍ୱ ର ଦେଖିଲେ ଯେ ତାହା ଭଲ ଥିଲା। ଏବଂ ଈଶ୍ୱ ର କହିଲେ, ପୃଥିବୀ ଘାସ, ବୀଜଯୁକ୍ତ ଶାକସବୁଜି, ଏବଂ ନିଜ ନିଜ ପ୍ର କାରାନୁସାରେ ଫଳ ଦେଉଥିବା ଫଳବୃକ୍ଷ ଉତ୍ପ ନ୍ନ କରୁ, ଯାହାର ବୀଜ ତାହାର ମଧ୍ୟ ରେ ଅଛି, ପୃଥିବୀ ଉପରେ: ଏବଂ ତାହା ସେପରି ହେଲା। ଏବଂ ପୃଥିବୀ ଘାସ, ନିଜ ନିଜ ପ୍ର କାରାନୁସାରେ ବୀଜଯୁକ୍ତ ଶାକସବୁଜି, ଏବଂ ନିଜ ନିଜ ପ୍ର କାରାନୁସାରେ ଫଳ ଦେଉଥିବା ବୃକ୍ଷ , ଯାହାର ବୀଜ ତାହାର ମଧ୍ୟ ରେ ଥିଲା, ଉତ୍ପ ନ୍ନ କଲା: ଏବଂ ଈଶ୍ୱ ର ଦେଖିଲେ ଯେ ତାହା ଭଲ ଥିଲା। ଏବଂ ସନ୍ଧ୍ୟ ା ହେଲା, ଏବଂ ପ୍ର ଭାତ ହେଲା—ତୃତୀୟ ଦିନ।

ତା'ପରେ ଈଶ୍ୱର କହିଲେ, ଆକାଶମଣ୍ଡଳର ବିସ୍ତାରରେ ଜ୍ୟୋତିର୍ମୟ ପ୍ରଦୀପମାନ ହେଉନ୍ତୁ, ଯେହେତୁ ସେମାନେ ଦିନକୁ ରାତିରୁ ପୃଥକ କରନ୍ତୁ; ଏବଂ ସେମାନେ ଚିହ୍ନ, ଋତୁ, ଦିନ ଓ ବର୍ଷ ପାଇଁ ହେଉନ୍ତୁ। ଏବଂ ସେମାନେ ଆକାଶମଣ୍ଡଳର ବିସ୍ତାରରେ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଆଲୋକ ଦେବା ପାଇଁ ଜ୍ୟୋତିରୂପେ ରହନ୍ତୁ; ଏବଂ ତାହା ସେପରି ହେଲା। ତେଣୁ ଈଶ୍ୱର ଦୁଇଟି ମହାଜ୍ୟୋତି ସୃଷ୍ଟି କଲେ; ବଡ଼ ଜ୍ୟୋତିକୁ ଦିନ ଉପରେ ଅଧିକାର କରିବା ପାଇଁ, ଏବଂ ଛୋଟ ଜ୍ୟୋତିକୁ ରାତି ଉପରେ ଅଧିକାର କରିବା ପାଇଁ; ସେ ତାରାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କଲେ। ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ଆକାଶମଣ୍ଡଳର ବିସ୍ତାରରେ ସ୍ଥାପନ କଲେ, ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଆଲୋକ ଦେବା ପାଇଁ, ଏବଂ ଦିନ ଉପରେ ଓ ରାତି ଉପରେ ଅଧିକାର କରିବା ପାଇଁ, ଏବଂ ଆଲୋକକୁ ଅନ୍ଧକାରରୁ ପୃଥକ କରିବା ପାଇଁ; ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ଦେଖିଲେ ଯେ ତାହା ଭଲ ଥିଲା। ଏବଂ ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଲା ଓ ପ୍ରଭାତ ହେଲା—ଏହା ଚତୁର୍ଥ ଦିନ ଥିଲା।

ଏବଂ ଈଶ୍ୱର କହିଲେ, ଜଳରାଶି ପ୍ରାଣବାନ ଚଳମାନ ସୃଷ୍ଟିମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଚୁର ପରିମାଣରେ ଉତ୍ପନ୍ନ କରୁ, ଏବଂ ପକ୍ଷୀମାନେ ଆକାଶମଣ୍ଡଳର ଖୋଲା ବିସ୍ତାରରେ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଉଡ଼ନ୍ତୁ। ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ବଡ଼ ବଡ଼ ତିମିମାଛମାନଙ୍କୁ, ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରାଣବାନ ଚଳମାନ ସୃଷ୍ଟିକୁ, ଯାହାକୁ ଜଳରାଶି ସେମାନଙ୍କ ସ୍ୱଜାତି ଅନୁସାରେ ପ୍ରଚୁର ପରିମାଣରେ ଉତ୍ପନ୍ନ କଲା, ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପକ୍ଷବିଶିଷ୍ଟ ପକ୍ଷୀକୁ ତାହାର ସ୍ୱଜାତି ଅନୁସାରେ ସୃଷ୍ଟି କଲେ; ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ଦେଖିଲେ ଯେ ତାହା ଭଲ ଥିଲା। ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ସେମାନଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରି କହିଲେ, ଫଳବାନ ହୁଅ, ବଢ଼, ଏବଂ ସମୁଦ୍ରମାନଙ୍କର ଜଳକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କର; ଏବଂ ପକ୍ଷୀମାନେ ପୃଥିବୀରେ ବଢ଼ନ୍ତୁ। ଏବଂ ସନ୍ଧ୍ୟା ହେଲା ଓ ପ୍ରଭାତ ହେଲା—ପଞ୍ଚମ ଦିନ।

ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱ ର କହିଲେ, ପୃଥିବୀ ନିଜ ନିଜ ଜାତିଅନୁସାରେ ଜୀବଜନ୍ତୁ ଙ୍କୁ ଉତ୍ପ ନ୍ନ କରୁ—ଗୃହପାଳିତ ପଶୁ, ସରୀସୃପ, ଏବଂ ପୃଥିବୀର ବନ୍ୟ ପଶୁ ନିଜ ନିଜ ଜାତିଅନୁସାରେ; ଏବଂ ତାହା ସେପରି ହେଲା। ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱ ର ପୃଥିବୀର ବନ୍ୟ ପଶୁମାନଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜ ଜାତିଅନୁସାରେ, ଗୃହପାଳିତ ପଶୁମାନଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜ ଜାତିଅନୁସାରେ, ଏବଂ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଯାହା କିଛି ସରେ ସେସବୁକୁ ନିଜ ନିଜ ଜାତିଅନୁସାରେ ସୃଷ୍ଟି କଲେ; ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱ ର ଦେଖିଲେ ଯେ ତାହା ଭଲ ହେଲା। ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱ ର କହିଲେ, ଆସ, ଆମ୍ଭେ ଆମ୍ଭ ର ସ୍ୱ ରୂପରେ, ଆମ୍ଭ ର ସାଦୃଶ୍ୟ ଅନୁସାରେ ମନୁଷ୍ୟ କୁ ସୃଷ୍ଟି କରିବା; ଏବଂ ସେମାନେ ସମୁଦ୍ର ର ମାଛମାନଙ୍କ ଉପରେ, ଆକାଶର ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ଉପରେ, ଗୃହପାଳିତ ପଶୁମାନଙ୍କ ଉପରେ, ସମସ୍ତ ପୃଥିବୀର ଉପରେ, ଏବଂ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ସରୁଥିବା ପ୍ର ତ୍ୟେ କ ସରୀସୃପର ଉପରେ ଅଧିକାର କରନ୍ତୁ । ତେଣୁ ପରମେଶ୍ୱ ର ନିଜ ସ୍ୱ ରୂପରେ ମନୁଷ୍ୟ କୁ ସୃଷ୍ଟି କଲେ; ପରମେଶ୍ୱ ରଙ୍କ ସ୍ୱ ରୂପରେ ସେ ତାହାଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟି କଲେ; ପୁରୁଷ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ କରି ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟି କଲେ। ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱ ର ସେମାନଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କଲେ, ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱ ର ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, ଫଳବାନ ହୁଅ, ବଢ଼, ପୃଥିବୀକୁ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ କର, ଏବଂ ତାହାକୁ ବଶ କର; ଏବଂ ସମୁଦ୍ର ର ମାଛମାନଙ୍କ ଉପରେ, ଆକାଶର ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ଉପରେ, ଏବଂ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଚଳନ କରୁଥିବା ପ୍ର ତ୍ୟେ କ ଜୀବନ୍ତ ପ୍ର ାଣୀର ଉପରେ ଅଧିକାର କର। ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱ ର କହିଲେ, ଦେଖ, ସମସ୍ତ ପୃଥିବୀର ପୃଷ୍ଠଭାଗରେ ଥିବା ବୀଜଯୁକ୍ତ ପ୍ର ତ୍ୟେ କ ଶାକକୁ, ଏବଂ ଯେପ୍ର ତ୍ୟେ କ ବୃକ୍ଷ ରେ ବୀଜଯୁକ୍ତ ଫଳ ଅଛି ସେପ୍ର ତ୍ୟେ କ ବୃକ୍ଷ କୁ, ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ମାନଙ୍କୁ ଦେଇଅଛି; ସେଗୁଡ଼ିକ ତୁମ୍ଭ ମାନଙ୍କ ଖାଦ୍ୟ ହେବ। ଏବଂ ପୃଥିବୀର ପ୍ର ତ୍ୟେ କ ବନ୍ୟ ପଶୁକୁ, ଆକାଶର ପ୍ର ତ୍ୟେ କ ପକ୍ଷୀକୁ, ଏବଂ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ସରୁଥିବା ପ୍ର ତ୍ୟେ କ ପ୍ର ାଣୀକୁ, ଯେଉଁଥିରେ ଜୀବନ ଅଛି, ସେମାନଙ୍କ ର ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ ମୁଁ ପ୍ର ତ୍ୟେ କ ସବୁଜ ଶାକ ଦେଇଅଛି; ଏବଂ ତାହା ସେପରି ହେଲା। ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱ ର ନିଜ କରା ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ କୁ ଦେଖିଲେ, ଏବଂ ଦେଖ, ତାହା ଅତ୍ୟ ନ୍ତ ଭଲ ହେଲା। ଏବଂ ସନ୍ଧ୍ୟ ା ଓ ପ୍ର ଭାତ ହେଲା, ଷଷ୍ଠ ଦିନ। ଏପରିଭାବେ ଆକାଶମଣ୍ଡ ଳ ଓ ପୃଥିବୀ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ର ସମସ୍ତ ସେନା ସମାପ୍ତ ହେଲା। ଏବଂ ସପ୍ତ ମ ଦିନରେ ପରମେଶ୍ୱ ର ନିଜ କରିଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ କଲେ; ଏବଂ ସପ୍ତ ମ ଦିନରେ ସେ

> ନିଜ କରିଥିବା ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ରୁ ବିଶ୍ର ାମ କଲେ। ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱ ର ସପ୍ତ ମ ଦିନକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କଲେ, ଏବଂ ତାହାକୁ ପବିତ୍ର କଲେ; କାରଣ ସେହି ଦିନରେ ସେ ପରମେଶ୍ୱ ରଙ୍କ ସୃଷ୍ଟ ିତ ଓ କୃତ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ରୁ ବିଶ୍ର ାମ କରିଥିଲେ। ଆଦି ପୁସ୍ତ କ 1:1–2:3।

ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ପଦଗୁଡ଼ିକ ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟିର ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏହାରେ ବିଶେଷ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ ହୋଇଛି ଯେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ସୃଜନଶୀଳ ଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ।

> ସମୁଦାୟ ପୃଥିବୀ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭୟ କରୁ; ଜଗତର ସମସ୍ତ ବାସିନ୍ଦା ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଭୟଭକ୍ତିରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୁଅନ୍ତୁ। କାରଣ ସେ କହିଲେ, ଏବଂ ତାହା ହୋଇଗଲା; ସେ ଆଜ୍ଞା କଲେ, ଏବଂ ତାହା ଦୃଢ଼ଭାବେ ସ୍ଥିର ହୋଇ ରହିଲା। ଗୀତସଂହିତା ୩୩:୮, ୯।

ଜଗତକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିବା ସେହି ସୃଜନଶୀଳ ଶକ୍ତିକୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିବା ପାଇଁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି।

> "ଯେ ସୃଜନଶୀଳ ଶକ୍ତି ଲୋକମଣ୍ଡଳମାନଙ୍କୁ ଅସ୍ତିତ୍ୱରେ ଡାକି ଆଣିଲା, ସେହି ଶକ୍ତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି। ଏହି ବାକ୍ୟ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରେ; ଏହା ଜୀବନ ଉତ୍ପନ୍ନ କରେ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆଜ୍ଞା ଏକ ପ୍ରତିଜ୍ଞା; ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହୀତ ହୋଇ, ଆତ୍ମାରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହେଲେ, ସେ ନିଜ ସହିତ ଅନନ୍ତ ସତ୍ତାଙ୍କର ଜୀବନକୁ ଆଣିଥାଏ। ଏହା ସ୍ୱଭାବକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରେ ଏବଂ ଆତ୍ମାକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱରୂପରେ ପୁନଃସୃଷ୍ଟ କରେ।"
>
> "ଏହିପରି ଭାବେ ପ୍ରଦତ୍ତ ଜୀବନ ସେହିପରି ଭାବରେ ପୋଷିତ ହୁଏ। 'ମଣିଷ କେବଳ ରୁଟିଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ, ବରଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମୁଖରୁ ନିଷ୍ପନ୍ନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାକ୍ୟଦ୍ୱାରା ବଞ୍ଚିବ' (Matthew 4:4)।" Education, 126.

ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପ୍ରକାଶନ ଏହାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ କହେ ଯେ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ କିପରି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପହଞ୍ଚାଯାଏ। ଏହା ପିତାଙ୍କଠାରୁ, ପୁତ୍ରଙ୍କ ପାଖକୁ, ଜଣେ ଦୂତଙ୍କ ପାଖକୁ, ତାହାପରେ ଜଣେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସେ, ଯିଏ ତାହାକୁ ଲେଖି ଚର୍ଚ୍ଚମାନଙ୍କୁ ପଠାନ୍ତି। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ପୁସ୍ତକର ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷଭାଗରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ଏହି ସଂପ୍ରେଷଣ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଯାକୋବଙ୍କ ସିଢ଼ିରେ ଦୂତମାନେ ଉପରକୁ ଚଢ଼ୁଥିବା ଏବଂ ତଳକୁ ଅବତରଣ କରୁଥିବା ଚିତ୍ର ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଚିତ୍ରିତ ହୋଇଛି। ଏହା ଜଖରିୟାଙ୍କର ସେହି ଦୁଇଟି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ନଳୀ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଚିତ୍ରିତ ହୋଇଛି, ଯେଉଁମାନେ ତେଲକୁ ପବିତ୍ରସ୍ଥାନରେ ଆଣି ପହଞ୍ଚାନ୍ତି। ପରମେଶ୍ୱର ଓ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଏହି ସଂପ୍ରେଷଣ ପ୍ରକ୍ରିୟା ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଏକ ବିଷୟ, ଏବଂ ଯେ ସନ୍ଦେଶ ପଠାଯାଏ, ସେଥିରେ ସେହି ସୃଜନଶୀଳ ଶକ୍ତି ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଅଛି ଯାହା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଉଲ୍ଲେଖିତ ଏହି ସଂପ୍ରେଷଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ, ଏହା ବୁଝିବା ଉଚିତ ଯେ ଚର୍ଚ୍ଚମାନଙ୍କୁ ଅର୍ପିତ ସନ୍ଦେଶରେ ଜଣେ ଲାଓଦିକେୟୀୟକୁ ଜଣେ ଫିଲାଦେଲଫିୟୀୟରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେବାର ଶକ୍ତି ଅଛି।

ଆମେ ପୁରୁଣା ନିୟମ କିମ୍ବା ନୂତନ ନିୟମର ଆରମ୍ଭକୁ ହେଉ କିମ୍ବା ଶେଷକୁ ହେଉ ବିଚାର କରୁ, ସନ୍ଦେଶ ଏକେଇ ଅଟେ। ଈଶ୍ୱର ଶେଷ ସତର୍କବାଣୀର ସନ୍ଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ଯେମାନେ ଏହାକୁ ଶୁଣନ୍ତି ଓ ପାଳନ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସୃଜନଶୀଳ ଶକ୍ତି ନିହିତ ଅଛି। ଯେ ସନ୍ଦେଶ ଏହାକୁ ସଫଳ କରେ, ସେହି ସନ୍ଦେଶ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗାର ଦିବ୍ୟ ରୂପରେଖାର ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିତ। ଆରମ୍ଭ, ମଧ୍ୟ ଓ ଶେଷ। "ସତ୍ୟ" ଶବ୍ଦଟି ଗଠନ କରିବା ପାଇଁ ଯେ ତିନୋଟି ହିବ୍ରୁ ଅକ୍ଷର ଏକତ୍ର ହୁଏ, ସେହିଗୁଡ଼ିକ ହିଁ ଅନନ୍ତକାଳୀନ ସୁସମାଚାର; ଏବଂ ସେହି ଅକ୍ଷରମାନେ, ସେମାନଙ୍କର ଅର୍ଥ, ଓ ପରସ୍ପର ସଂଯୋଗରେ ସେମାନେ ଯେ ଶବ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ କରନ୍ତି, ସେଗୁଡ଼ିକ ସେହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଏବଂ ସେହି ଜଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତୀକୀକୃତ କରେ, ଯିଏ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗା। ଏହା ତାଙ୍କର ସୃଜନଶୀଳ ଶକ୍ତିକୁ ଗୁରୁତ୍ୱାରୋପ କରେ। ସୃଷ୍ଟିର ବୃତ୍ତାନ୍ତର ଶେଷ ତିନୋଟି ଶବ୍ଦ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି "ସତ୍ୟ" ଶବ୍ଦଟିକୁ ଗଠନ କରୁଥିବା ତିନୋଟି ଅକ୍ଷର ସହିତ, ସେହି ଅନୁକ୍ରମରେ, ଆରମ୍ଭ ହୁଏ।

ସୃଷ୍ଟ ିର କାହାଣୀର ଶେଷଭାଗରେ ଥିବା ଏହି ତିନିଟି ଶବ୍ଦ ସେହି ତିନିଟି ଅକ୍ଷ ରରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ଯେଉଁମାନେ ଏକତ୍ର ହୋଇ "ସତ୍ୟ " ଶବ୍ଦ ଟି ଗଠନ କରନ୍ତ ି। ପଦ୍ୟ ର ଶେଷ ତିନିଟି ଶବ୍ଦ କ୍ର ମାନୁସାରେ א (Aleph), מ (Mem), ଏବଂ ת (Tav) ଅକ୍ଷ ରଦ୍ୱ ାରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି। ଏହି ତିନିଟି ଶବ୍ଦ ର ଅନୁବାଦ "ପରମେଶ୍ୱ ର," "ସୃଷ୍ଟ ି କଲେ," ଏବଂ "ନିର୍ମାଣ କଲେ" ବୋଲି ହୁଏ। ଏହି ତିନିଟି ଶବ୍ଦ ପୃଥକ୍ ପୃଥକ୍ ଭାବେ א (Aleph), מ (Mem), ଏବଂ ת (Tav) ଅକ୍ଷ ରଦ୍ୱ ାରା

ସେହି କ୍ର ମରେ ଆରମ୍ଭ ହେବା, ସୃଷ୍ଟ ି ବୃତ୍ତ ାନ୍ତ ର ସମ୍ପ ୂର୍ଣ୍ଣ ତା ଏବଂ ସୁସଂଘଟିତତାକୁ ଆହୁରି ଉଦ୍ଦ ୀପ୍ତ କରେ। ଏହି ରୂପରେଖାକୁ ଯିହୁଦୀ ଭାଷ୍ୟ କାରମାନେ ହିବ୍ରୁ ପାଠ୍ୟ ର ଏକ ଆକର୍ଷଣୀୟ ଭାଷାଗତ ବୈଶିଷ୍ଟ ୍ୟ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେ ଖ କରିଛନ୍ତ ି।

ସୃଷ୍ଟିର କାହାଣୀ "ଆରମ୍ଭରେ" ବୋଲିଥିବା ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ଏବଂ ଏହା ତିନୋଟି ଶବ୍ଦରେ ସମାପ୍ତ ହୁଏ, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ଆଲ୍ଫା ଓ ଓମେଗାଙ୍କୁ, ଆରମ୍ଭ ଓ ସମାପ୍ତିକୁ, ପ୍ରଥମ ଓ ଶେଷଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଆଦିପୁସ୍ତକର ସାକ୍ଷ୍ୟରେ ଚିତ୍ରିତ ସୃଜନଶୀଳ ଶକ୍ତି ସେହି ଅଦ୍ଭୁତ ଭାଷାବିଦଙ୍କ ସ୍ୱାକ୍ଷର ସହିତ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଓ ସମାପ୍ତ ହୁଏ।

କୌଣସି ବସ୍ତୁର ଶେଷକୁ ଚିତ୍ରିତ କରୁଥିବା ସେହି ବସ୍ତୁର ପ୍ରଥମ ଅଂଶ—ଏହି କଥାକୁ ହିଁ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବକ୍ତା ଯୋହନ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ସେ ସେତେବେଳେ ଯାହା ଥିଲା ତାହା ଲେଖୁଥିଲେ, ସେହି ସମୟରେ ସେ ଯାହା ହେବ ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଏକାସାଥିରେ ଲେଖୁଥିଲେ।

ପୁରାତନ ନିୟମର ଶେଷଭାଗରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ହୋଇଥିବା ଏଲିୟାଙ୍କ ଅନ୍ତିମ ସତର୍କବାଣୀ ସନ୍ଦେଶ, ରବିବାର ନିୟମ-ସଙ୍କଟ ଏବଂ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ସାତଟି ଶେଷ ମହାମାରୀର ପ୍ରସଙ୍ଗରେ, ସେହି ଏକେଇ ଭବିଷ୍ୟଦ୍‌ବାଣୀମୂଳକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ।

"ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖର ନିୟମ" ଏବଂ ଏହା ଯାହା କିଛି ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ସେହି ସବୁହିଁ ସେହି "ଢାଞ୍ଚା" ଯାହାର ମଧ୍ୟରେ "ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟ"କୁ ସ୍ଥାନ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ। ସେହି ଢାଞ୍ଚା ହେଉଛି "ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖର ନିୟମ", ଯାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ମଧ୍ୟ ଅଟେ।

ଦାନିୟେଲର ପୁସ୍ତକରେ, ଯାହା ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଆରମ୍ଭକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟର ପୁସ୍ତକରେ, ଯାହା ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମର ଶେଷକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, "ପ୍ରଥମଟି ଶେଷଟିକୁ ଉଦାହରଣରୂପେ ପ୍ରଦର୍ଶିତ କରେ" ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ଆଲୋକରେ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ଏହାକୁ ଦେଖୁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ସମାନତାଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖିପାଉ। ଦାନିୟେଲର ପୁସ୍ତକ ପାଲମୋନି ନାମଟି ବ୍ୟବହାର କରି ଯୀଶୁଙ୍କର ଏକ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରେ; ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକର ଅଦ୍ଭୁତ ଗଣକ। ଦାନିୟେଲ ଏହା ସହିତ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ମହାଦୂତ ମିଖାଏଲ ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ପରିଚୟ କରାଏ। ଯୋହନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦାନିୟେଲଙ୍କ ନିକଟରେ ଯେପରି କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ନିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଛି, ଏବଂ ସେ ଗଣିତର ଆଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ କିମ୍ବା ଦୂତମାନଙ୍କର ନେତାଙ୍କୁ ନୁହେଁ, ବରଂ ଭାଷାର ଆଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ପରିଚୟ କରାଏ। ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରୁ, ସେତେବେଳେ ଆମେ ବାଇବେଲର ସବୁଠାରୁ ଦୀର୍ଘ ଅଧ୍ୟାୟ, ଗୀତସଂହିତା 119 କୁ ବିବେଚନା କରିବା ଉଚିତ।

ଗୀତସଂହିତା 119 ଏକ ବର୍ଣ୍ଣକ୍ରମିକ ଆକ୍ରୋଷ୍ଟିକ, ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆଠ ପଦ୍ୟର ସମୂହର ପ୍ରଥମ ଅକ୍ଷର ସେହି ସମୂହରେ ଏକେ ଅକ୍ଷରରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ। ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାରେ ବାଇଶିଟି ଅକ୍ଷର ଅଛି, ସେହିପରି ଏଠାରେ ଆଠ ପଦ୍ୟର ବାଇଶିଟି ଖଣ୍ଡ ଅଛି। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଖଣ୍ଡ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର କ୍ରମାନୁସାରେ ସେହି ଅକ୍ଷରରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ଏବଂ ପରେ ସେହି ଅକ୍ଷରକୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରାଯାଇଥିବା ଆଠଟି ପଦ୍ୟର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ମଧ୍ୟ ସେହି ଅକ୍ଷରରୁ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅକ୍ଷର ପାଇଁ ଆଠଟି ପଦ୍ୟ ଅଛି; ଏହିପରି, ହିବ୍ରୁ ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ବାଇଶିଟି ଅକ୍ଷର ସହ ଆଠ ପଦ୍ୟ ଗୁଣିତ ହେଲେ ମୋଟ ଏକଶେ ଛଅଉରି ପଙ୍କ୍ତି ହୁଏ। ଏହି ଗୀତସଂହିତା ଏମିତି ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ଆଜ୍ଞାପାଳନକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଥାଏ, ଯିଏ ଶୃଙ୍ଖଳାର ଈଶ୍ୱର (ଏହି କାରଣରୁ ଏହାର ଆକ୍ରୋଷ୍ଟିକ ଗଠନ), ବିଶୃଙ୍ଖଳାର ନୁହେଁ।

ଗୀତସଂହିତା 119ରେ ଆଉ ଏକ ପ୍ରମୁଖ ବିଷୟ ହେଉଛି ଏହି ଗଭୀର ସତ୍ୟ ଯେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ସର୍ବଥା ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ। ଏହି ଗୀତସଂହିତା ସାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ ସୂଚିତ କରୁଥିବା ଆଠୋଟି ଭିନ୍ନ ପଦ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଛି: ବ୍ୟବସ୍ଥା, ସାକ୍ଷ୍ୟସମୂହ, ଉପଦେଶ, ବିଧିସମୂହ, ଆଜ୍ଞାସମୂହ, ବିଚାରସମୂହ, ବାକ୍ୟ, ଏବଂ ନିୟମସମୂହ। ପ୍ରାୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଦରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି। ଗୀତସଂହିତା 119 କେବଳ ଶାସ୍ତ୍ରର ସ୍ୱରୂପକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରେ ନାହିଁ, ବରଂ ଏହା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ କରେ ଯେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରିତ୍ରକୁ ହିଁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରେ। ଗୀତସଂହିତା 119ରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଏହି ଗୁଣଗୁଡ଼ିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରନ୍ତୁ:

1. 1. ଧର୍ମିକତା (ପଦ 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)

2. ୨. ବିଶ୍ୱସନୀୟତା (ପଦ ୪୨)
3. ୩. ସତ୍ୟବାଦିତା (ପଦ ୪୩, ୧୪୨, ୧୫୧, ୧୬୦)
4. ୪. ବିଶ୍ୱସ୍ତତା (ପଦ ୮୬)
5. ୫. ଅପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳତା (ପଦ ୮୯)
6. ୬. ନିତ୍ୟତ୍ୱ (ପଦ ୯୦, ୧୫୨)
7. ୭. ଆଲୋକ (ପଦ 105)
8. ୮. ପବିତ୍ରତା (ପଦ 140)

ଏହି ଗୀତସଂହିତା ଦୁଇଟି ଧନ୍ୟବଚନ ସହ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ। "ଧନ୍ୟ" ସେମାନେ, ଯାହାଙ୍କର ଚରିତ୍ରପଥ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ, ଯେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁସାରେ ଜୀବନଯାପନ କରନ୍ତି, ଯେମାନେ ତାହାଙ୍କର ବିଧିବିଧାନ ପାଳନ କରନ୍ତି ଏବଂ ସମଗ୍ର ହୃଦୟ ସହିତ ତାହାଙ୍କୁ ଅନ୍ୱେଷଣ କରନ୍ତି। ଏହି ମହାନ ଗୀତସଂହିତାରେ ଆମ ପାଇଁ ଏହିହିଁ ଶିକ୍ଷାମାନ ରହିଛି। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଆମକୁ ଜ୍ଞାନୀ କରିବା, ଧାର୍ମିକତାରେ ଶିକ୍ଷିତ କରିବା, ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସତ୍କର୍ମ ପାଇଁ ସୁସଜ୍ଜିତ କରିବାରେ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ (2 Timothy 3:15–17)।

ନିଶ୍ଚୟ, ଗୀତସଂହିତା ୧୧୯ ଧାର୍ମିକ ଜଗତରେ ପ୍ରାୟଃ ଅନିର୍ଣ୍ଣୀତ ରହିଥିବା ଏକ ବିଷୟର ଅଂଶ। ଏହାର ସମ୍ପର୍କ ହେଉଛି ବାଇବେଲର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ପଦ କେଉଁଟି ଏବଂ ବାଇବେଲର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଅଧ୍ୟାୟ କେଉଁଟି। ଯଦି ଆପଣ ଇଣ୍ଟରନେଟରେ ସନ୍ଧାନ କରିବେ, ତେବେ ଆପଣ ବିଭିନ୍ନ ଯୁକ୍ତି-ତର୍କ ଦେଖିବେ, ଯାହାର କେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ ହେଉଛି ଆପଣ କେଉଁ ବାଇବେଲ ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏହିପରି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ। ଏହି ଯୁକ୍ତି-ତର୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅବସ୍ଥାନର ସମସ୍ୟା ହେଲା, ବାଇବେଲର ମଧ୍ୟ କ'ଣ—ସେଥି ଏକ ପଦ ହେଉ କିମ୍ବା ଏକ ଅଧ୍ୟାୟ—ତାହାର ସଂଜ୍ଞା ବାଇବେଲର ଲେଖକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଣ୍ଣୀତ ହେବା ଉଚିତ, ମାନବୀୟ ବାଇବେଲ-ଛାତ୍ର କିମ୍ବା ସମାଲୋଚକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ।

ବାଇବେଲ୍ ଶିକ୍ଷା ଦେଏ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟର ଏକ ଆରମ୍ଭ ଏବଂ ଏକ ଶେଷ ଅଛି। ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟ ପାଇଁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟ ଅଛି।

> ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିଷୟ ପାଇଁ ଏକ ଋତୁ ଅଛି, ଏବଂ ଆକାଶତଳରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଏକ ସମୟ ଅଛି: ଜନ୍ମ ନେବାର ଏକ ସମୟ, ଏବଂ ମରିବାର ଏକ ସମୟ; ରୋପଣ କରିବାର ଏକ ସମୟ, ଏବଂ ରୋପଣ କରାଯାଇଥିବାକୁ ଉପାଡ଼ିବାର ଏକ ସମୟ। ଉପଦେଶକ 3:1, 2.

ଜନ୍ମ ନେବାର ଏକ ସମୟ ଅଛି ଏବଂ ମରିବାର ମଧ୍ୟ ଏକ ସମୟ ଅଛି, ତଥାପି ଆମ ଜୀବନର ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷର ମଧ୍ୟଭାଗରେ ଘଟୁଥିବା ଜୀବନ ମଧ୍ୟ ଅଛି। ଜନ୍ମ ସମୟରେ ଏକ ସ୍ୱଳ୍ପକ୍ଷଣିକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ, ଯେପରି ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟ ସେପରି ଅଟେ। ଜୀବନ ହେଉଛି ମଧ୍ୟଭାଗ, ଏବଂ ସାଧାରଣତଃ ଏହା ସହ ଆମେ ଜନ୍ମ ନେବା ସମୟ ଓ ମରିବା ସମୟଠାରୁ ଅଧିକ ଇତିହାସ ସଂପୃକ୍ତ ଥାଏ।

"ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖର ନିୟମ"ରେ ଥିବା ମଧ୍ୟଭାଗ ସାଧାରଣତଃ ପ୍ରଥମ ଓ ଶେଷ ତୁଳନାରେ ଅଧିକ ସାକ୍ଷ୍ୟ ବହନ କରେ। ବାଇବେଲରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ପଦ୍ୟ କିମ୍ବା ଅଧ୍ୟାୟକୁ ଖୋଜି ତାହାକୁ ମଧ୍ୟଭାଗ ବୋଲି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ବାଇବେଲୀୟ ପ୍ରମାଣକୁ ଅବହେଳା କରିବା, ଯଦ୍ୟପି ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷ ମୂଳତଃ ସମୟର ବିନ୍ଦୁ ହୋଇଥାଏ; ମଧ୍ୟଭାଗ ସାଧାରଣତଃ ଗୋଟିଏ ସମୟାବଧି ଅଟେ। ନିଶ୍ଚୟ, ଆରମ୍ଭ, ଶେଷ ଓ ମଧ୍ୟଭାଗ ପରସ୍ପର ସହିତ ସମ୍ମତିରେ ରହିବ, ଯଦ୍ୟପି ଅନେକ ସମୟରେ ଶେଷରେ ଥିବା ସେହି ଏକେ ଚିହ୍ନସୂଚକ ଆରମ୍ଭର ବିପରୀତ ହୁଏ।

ଯୀଶୁ ଯୋହନ ବାପ୍ତ ିସ୍ମ ।ଦାତାଙ୍କ ୁ ଏଲିୟା ବୋଲି ଚିହ୍ନ ିତ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ସେମାନେ ଉଭୟେ ଘଟଣାମାଳାର ସେହି ଏକେ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ ।ଣୀମୂଳକ କ୍ର ମକୁ ଦୃଷ୍ଟ ।ନ୍ତ ରୂପେ ପ୍ର ଦର୍ଶନ କରନ୍ତ ି; କିନ୍ତୁ ଏଲିୟା ଜଣେ ଦୁଷ୍ଟ ସ୍ତ୍ର 1 (ଯେଜେବେଲ) ଦ୍ ।ରା ନିର୍ଯାତିତ ହୋଇଥିଲେ, ଯିଏ ଏଲିୟାଙ୍କ ୁ କାରାବଦ୍ଧ କରିବା ଓ ହତ୍ୟ । କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟ । କରିଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେ କେବେ ତାହା କରିପାରିଲା ନାହିଁ। ଯୋହନ, ଯିଏ ଏଲିୟାଙ୍କ ର ଏକ ପ୍ର ତୀକ ଥିଲେ, ଜଣେ ଦୁଷ୍ଟ ସ୍ତ୍ର 1 (ହେରୋଦିଆସ) ଦ୍ ।ରା କାରାବଦ୍ଧ ଓ ହତ୍ୟ । କରାଯିବା ପାଇଁ ଅନେ ୍ୱଷିତ ହୋଇଥିଲେ, ଏବଂ ସେ ତାହା କରିଥିଲା। ଏଲିୟା ଓ ଯୋହନ ପରସ୍ପ ର

ବଦଳିବାଯୋଗ୍ୟ ପ୍ର ତୀକ, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ର କିଛି ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀମୂଳକ ବୈଶିଷ୍ଟ ୍ୟ ଏପରି ଅଛି ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପ ର ବିପରୀତ ବୈଶିଷ୍ଟ ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ ମଧ ତଥାପି ପରସ୍ପ ର ସମାନାନ୍ତ ର ଅଟେ। ଏଲିୟା କେବେ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିନଥିଲେ; ଯୋହନ କରିଥିଲେ। ପରସ୍ପ ର ସହିତ ସମରେଖିତ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀମୂଳକ ସୀମାଚିହ୍ନ ମାନେ ପ୍ର ାୟତଃ ପରସ୍ପ ର ବିପରୀତ ହୋଇଥାନ୍ତ ି—ଏହାକୁ ବୁଝିବା ଯେମାନେ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛ ା କରନ୍ତ ି ସେମାନଙ୍କ ୁ ବାଇବେଲର ମଧ ଭାଗ ହେଉଛି ଗୀତସଂହିତା 118 ବୋଲି ଦେଖିବାକୁ ସମର୍ଥ କରେ।

ଆମେ ଯେପରି ଭାବେ "ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖର ନିୟମ" ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ପରିଭାଷିତ କରୁଛୁ, ସେହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ପ୍ରୟୋଗ କଲେ ଦେଖିବୁ ଯେ ବାଇବେଲର ମଧଭାଗର ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ଗୀତସଂହିତା 117, ଯାହା ବାଇବେଲର ସବୁଠାରୁ କ୍ଷୁଦ୍ର ଅଧ୍ୟାୟ ଏବଂ ଯାହା ଦୁଇଟି ପଦରୁ ଗଠିତ। ଏହା ପରେ ଆସେ ଅଧ୍ୟାୟ 118, ଯାହା ବାଇବେଲର ମଧଭାଗ; ଏବଂ ଅଧ୍ୟାୟ 118 ପରେ ଆସେ 119, ଯାହା ବାଇବେଲର ସବୁଠାରୁ ଦୀର୍ଘ ଅଧ୍ୟାୟ ଏବଂ ବାଇବେଲର ମଧଭାଗର ସମାପ୍ତି। ସେହି ଅଦ୍ଭୁତ ଭାଷାବିଦ୍ ଆରମ୍ଭକୁ ସବୁଠାରୁ କ୍ଷୁଦ୍ର ଅଧ୍ୟାୟ ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି, ପରେ ସମାପ୍ତିକୁ ସବୁଠାରୁ ଦୀର୍ଘ ଅଧ୍ୟାୟ ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି। ସେମାନେ ପରସ୍ପର ବିପରୀତ ଦୁଇଟି ଅଧ୍ୟାୟ। ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ବୀଜ, ଏବଂ ସମାପ୍ତି ସେହି ସ୍ଥାନ ଯେଉଁଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିପକ୍ୱ ଉଦ୍ଭିଦ ବିକଶିତ ହୁଏ, ଯେଉଁଠାରେ ମଧଭାଗ ମଧରେ ଅବସ୍ଥିତ ସମସ୍ତ ସାକ୍ଷ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପର ସହିତ ବାନ୍ଧାଯାଇଥାଏ। ଗୀତସଂହିତା 117କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରନ୍ତୁ।

> ହେ ସମସ୍ତ ଜାତିମାନେ, ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ତୁତି କର; ହେ ସମସ୍ତ ଲୋକମାନେ, ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କର। କାରଣ ଆମ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର କୃପାମୟ ଦୟା ମହାନ; ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସତ୍ୟ ଚିରକାଳ ସ୍ଥିର ରହେ। ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ତୁତି କର। ଗୀତସଂହିତା 117:1, 2.

ଆମେ ବିଚାର କରୁଥିବା ଏହି ତିନିଟି ଅକ୍ଷରରୁ ଗଠିତ ଶବ୍ଦଟି ଦ୍ୱିତୀୟ ପଦରେ "ସତ୍ୟ" ବୋଲି ଅନୁବାଦିତ ହୋଇଛି, ଏବଂ ଏହା ବାଇବେଲର ମଧଭାଗର ଆରମ୍ଭକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, (ବାଇବେଲର ମଧଭାଗ ହେଉଛି ଗୀତସଂହିତା 117–119)। ଏହି ମଧଭାଗର ଶେଷ ହେଉଛି ଗୀତସଂହିତା 119। ଗୀତସଂହିତା 118 ହେଉଛି ମଧଭାଗର ମଧଭାଗ। ଗୀତସଂହିତା 118 ବାଇବେଲର ସବୁଠୁ ଛୋଟ ଏବଂ ସବୁଠୁ ଲମ୍ବା ଅଧ୍ୟାୟ ମଧରେ ଅବସ୍ଥିତ, ଏବଂ ସବୁଠୁ ଛୋଟ ଅଧ୍ୟାୟ, ଯାହା ଆରମ୍ଭ, "ସତ୍ୟ" ଶବ୍ଦଟିକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରେ; ଏହି ଶବ୍ଦଟି ତିନୋଟି ଅକ୍ଷରରୁ ଗଠିତ, ଯେଉଁମାନେ ଅନନ୍ତ ସୁସମାଚାରର ତିନି-ପଦକ୍ରମକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି, ଏବଂ ସତ୍ୟକୁ ବୁଝିବାର ରୂପରେଖା ଅଟନ୍ତି। ଏହି ରୂପରେଖା ସେହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ, ଯାହା ଆଲଫା ଓ ଓମେଗା ଭାବରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଚରିତ୍ରକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ।

ମଧଭାଗର ଶେଷରେ ଥିବା ୧୧୯ ଅଧ୍ୟାୟ ଏକ ବର୍ଣ୍ଣାନୁକ୍ରମିକ ଆକ୍ରୋଷ୍ଟିକ୍ ଅଟେ, ଯାହା ବାଇବେଲର ମଧଭାଗରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ଏହି ଅଦ୍ଭୁତ ଭାଷାବିଦ୍‌ଙ୍କୁ ଗୁରୁତ୍ୱାରୋପ କରେ। ୧୧୯ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଏକେ ଶବ୍ଦ ଚାରିଥର "ସତ୍ୟ" ବୋଲି ଅନୁବାଦିତ ହୋଇଛି।

> ଏବଂ ମୋର ମୁଖରୁ ସତ୍ୟର ବାକ୍ୟକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ହରଣ କରିବେ ନାହିଁ; କାରଣ ମୁଁ ତୁମ୍ଭର ନ୍ୟାୟବିଧିରେ ଆଶା ରଖିଛି। ପଦ ୪୩।
>
> ତୁମର ଧାର୍ମିକତା ଚିରସ୍ଥାୟୀ ଧାର୍ମିକତା, ଏବଂ ତୁମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ସତ୍ୟ ଅଟେ। ପଦ ୧୪୨।
>
> ହେ ପ୍ରଭୁ, ତୁମେ ସନ୍ନିହିତ; ଏବଂ ତୁମ ସମସ୍ତ ଆଜ୍ଞା ସତ୍ୟ ଅଟେ। ପଦ 151.
>
> ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ତୁମର ବାକ୍ୟ ସତ୍ୟ; ଏବଂ ତୁମର ଧର୍ମମୟ ବିଚାରମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ସଦାକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବିଚଳ ରହେ। ପଦ 160।

ଏହି ପଦଗୁଡ଼ିକରେ ଥିବା ସତ୍ୟ ହେଉଛି ବାଇବେଲୀୟ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ାଣୀର ଏକ ନିୟମ, ଯାହା ଆରମ୍ଭ ରୁ ଶେଷକୁ ପରିଚିତ କରାଏ; ଏବଂ ସେହି ପଦଗୁଡ଼ିକରେ ଥିବା ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ, ଆଲ ୍ଫା ଓ ଓମେଗା ବାଇବେଲର ମଧ ଭାଗ ଉପରେ ତାଙ୍କ ର ସ୍ୱ ାକ୍ଷ ର ରଖିଛନ୍ତ ି, ଯେପରି ସେ ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷରେ କରିଛନ୍ତ ି। ପ୍ର ଥମ ଓ ଶେଷଙ୍କ ର ସ୍ୱ ାକ୍ଷ ର ହେଉଛି ତୃତୀୟ ଦୂତଙ୍କ ଶେଷ ସଚେତନବାଣୀକୁ ପ୍ର ସ୍ତ ୁତ କରିବା ପାଇଁ "ଢାଞ୍ଚ ା"। ମଧ ଭାଗର ଶେଷ ଅଂଶରେ ଚାରିଟି ପଦ ଅନ୍ତ ର୍ଭୁକ୍ତ ଅଛି, ଯେଉଁଥିରେ "ସତ୍ୟ " ବୋଲି ଅନୁବାଦିତ ଶବ୍ଦ ଟି ବ୍ୟ ବହୃତ ହୋଇଛି, ଯଦ୍ୟ ପି ଚତୁର୍ଥ ଉଲ୍ଲେ ଖଟିକୁ କେବଳ "ସତ୍ୟ "

ବୋଲି ଅନୁବାଦ କରାଯାଇଛି। ସେହି ଚାରିଟି ପଦମଧ   ରୁ ଶେଷ ଅନ୍ତ ିମ ପଦଟି ଏହାକୁ ଚିହ୍ନ ିତ କରେ ଯେ "ଆରମ୍ଭ   ରୁ," ସେହି ଶବ୍ଦ   ଟି "ସତ୍ୟ " ଅଟେ।

ଆରମ୍ଭରେ, ଉତ୍ପତ୍ତି ପୁସ୍ତକର ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟର ସୃଷ୍ଟିବୃତ୍ତାନ୍ତରେ, "truth" ଶବ୍ଦଟି ସିଧାସଳଖ ଭାବରେ ଲିଖିତ ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ସୃଷ୍ଟିବୃତ୍ତାନ୍ତର ଶେଷ ତିନୋଟି ଶବ୍ଦରେ ତାହା ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି, କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶବ୍ଦ କ୍ରମାନୁସାରେ ସେହି ଅକ୍ଷରଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ଯେଉଁମାନେ ମିଶି "truth" ଶବ୍ଦଟି ଗଠନ କରନ୍ତି। ଆରମ୍ଭରେ ବାକ୍ୟ ଥିଲେ, ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ବସ୍ତୁ ସୃଷ୍ଟ ହେଲା, ଏବଂ ଉତ୍ପତ୍ତିର ସୃଷ୍ଟିସାକ୍ଷ୍ୟ "ଆରମ୍ଭରେ" ଏହି ଶବ୍ଦଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଏବଂ ତିନୋଟି ଏମିତି ଶବ୍ଦରେ ଶେଷ ହୁଏ, ଯେଉଁମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଗୁଣବିଶେଷ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ସତ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଯାହାକୁ ଯିଶାୟାରେ ସେ ଏକମାତ୍ର ଏବଂ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଈଶ୍ୱର ବୋଲି ପ୍ରମାଣ ଭାବେ ପରିଭାଷିତ କରାଯାଇଛି।

ବାଇବେଲର ମଧ୍ୟଭାଗ (Psalms 117–119) ଅଧ୍ୟାୟ 117ରେ "truth" ଶବ୍ଦର ବ୍ୟବହାର ଦ୍ୱାରା ଏହି ସତ୍ୟକୁ ସୂଚିତ କରି ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଯେ ଆରମ୍ଭ ଶେଷକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଏହି ଶବ୍ଦଟି ତିନିଟି ଅକ୍ଷରରୁ ଗଠିତ, ଯାହା ଚିରସ୍ଥାୟୀ ସୁସମାଚାର ଏବଂ ତିନି ଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, ଏବଂ ସୃଷ୍ଟି କାହାଣୀର ଶେଷକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ। ବାଇବେଲର ଏହି ମଧ୍ୟଭାଗର ଶେଷ ଅଂଶ ହେଉଛି ବର୍ଣ୍ଣମାଳାର ଏକ ପ୍ରସ୍ତୁତି, ଯାହାକୁ ସେହି ଅଦ୍ଭୁତ ଭାଷାବିତ୍ ଏହି ବୁଝାମଣା ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ରଚନା କରିଥିଲେ ଯେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ତାଙ୍କର ଚରିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯାହା ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛି, ତାହା "revelation" ଶବ୍ଦର ପରିଭାଷା ସହିତ ସମନ୍ୱୟରେ ଅଛି; କାରଣ Jesus Christଙ୍କର Revelation ହେଉଛି ଏମିତି ଏକ ବାର୍ତ୍ତା, ଯାହା Christଙ୍କର ଚରିତ୍ରର ଏକ ପାଟିକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ମିତ, ଯାହା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ଚିହ୍ନଟ ହୋଇନଥିଲା, ଯଦି କେବେ ହୋଇଥାଇଥାଏ। ଏହି ପ୍ରକାଶନ ଚୁକ୍ତିତତ୍ତ୍ୱମୂଳକ ଇତିହାସର ରେଖାଗୁଡ଼ିକ ସହ ସଙ୍ଗତିଶୀଳ, କାରଣ ଚୁକ୍ତିତତ୍ତ୍ୱମୂଳକ ଇତିହାସରେ ତାଙ୍କର କାହାଣୀ ଉଦ୍ଘାଟିତ ହେଉଥିବା ସମୟରେ ନାମଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ନିଜକୁ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରୟାସର ପ୍ରମାଣ ସମ୍ମିଳିତ ଅଛି।

> "ବ୍ୟବସ୍ଥାର ମହାନ ସିଦ୍ଧାନ୍ତଗୁଡ଼ିକ, ଅର୍ଥାତ୍ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସ୍ୱଭାବର ସେହି ମୂଳ ସ୍ୱରୂପ, ପର୍ବତରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଉକ୍ତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହୋଇଛି। ଯେ କେହି ସେଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ନିର୍ମାଣ କରେ, ସେ ଯୁଗଯୁଗାନ୍ତରର ଶିଳା, ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ମାଣ କରୁଛି। ବାକ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ସହିତ, ଆମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରୁଅଛୁ। ଏବଂ ଯେମାନେ ଏପରିଭାବେ ତାଙ୍କ ବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ମାତ୍ର ତାଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ମାଣ କରୁଛନ୍ତି। 'ଯେହେତୁ ଯେହି ଭିତ୍ତିମୂଳ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଅଛି, ଅର୍ଥାତ୍ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ତାହା ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ କେହି ଆଉ କୌଣସି ଭିତ୍ତିମୂଳ ସ୍ଥାପନ କରିପାରେ ନାହିଁ।' 1 Corinthians 3:11। 'ଏବଂ ଅନ୍ୟ କାହାରି ମଧ୍ୟରେ ପରିତ୍ରାଣ ନାହିଁ; କାରଣ ସ୍ୱର୍ଗତଳରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଆଉ କୌଣସି ନାମ ନାହିଁ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ପରିତ୍ରାଣ ପାଇବାକୁ ହେବ।' Acts 4:12। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ବାକ୍ୟ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରକାଶ,—ତାଙ୍କ ଚରିତ୍ରର, ତାଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାର, ତାଙ୍କ ପ୍ରେମର, ତାଙ୍କ ଜୀବନର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି,—ସେହି ଏକମାତ୍ର ଭିତ୍ତିମୂଳ, ଯାହା ଉପରେ ଆମେ ସେପରି ଏକ ଚରିତ୍ର ଗଢ଼ିପାରୁ ଯାହା ସ୍ଥାୟୀ ରହିବ।" Mount of Blessings, 148.

ନିଶ୍ଚୟ, ଏହି ସତ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆହୁରି ବହୁତ କିଛି ଆଲୋଚନା କରିବାକୁ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଆମେ ଏଠିରେ ଥାମିବୁ।